

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Liber quartus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

idque eo, quod saepe inaudiuimus multiplici victu A
 simplicem nō modo paratu faciliorem esse, sed et-
 iam concoctu. Ad hęc Marcio: Corruptet, inquit,
 tuum tibi Philinus apparatus, dehortans & deter-
 rens à vescendo conuiuas. Sed si meam operam im-
 plores, sponfor iis pro te fideiubebo, multiplicem
 cibum simplici facilius cōcoqui: vt audacter fru-
 antur appositis. Petiit ergo Philo à Marcione, hoc vt
 faceret. At Philinus cœna finita à nobis provocat,
 vt multiplicis cibi aggredereetur accusacionem: Nō
 meus, inquit, hic est sermo, sed ipsius Philonis. I-
 dentidem .n. hic dicit nobis, primum bruta anima-
 lia, quia cibis vtuntur vnus generis, & simplicibus, B
 faniora esse hominibus: quæ vero inclusa aluntur,
 procliuia ad morbum esse, obnoxiaque cruditati, q
 mixto & condito vtantur alimento. Deinde nemo
 fuit medicorum ita temerarius, aut ad res nouādas
 audax, vt offerret febricitanti cibum varium: sim-
 plicem & nidoris expertem, vt concoctionis facile
 patientem exhibent. Affici .n. oportet alimentum,
 mutariq; subactum ab iis quæ insunt nobis faculta-
 tibus. Sed & tinctura simplicium colorum facilius
 inhæret: & fragrantissimum oleum maxime seplasi-
 ariis medicamentis mutatur: & alimentum simplex
 vnusque generis facillime à concoctione adficitur. C
 Multæ autem & variæ qualitates iuicem nonnihil
 contrariæ, repugnando sese mutuo abolent (instar
 multitudinis conuenarum ad promiscuæ turbæ in-
 eiuitate) neq; consentientem admittunt constitui-
 onem, dum vnaquævis suapte natura alienis relu-
 ctans coitionem respuit. Vinū nobis evidens huius
 rei indicium suppeditat, celerrime .n. inebriat di-
 uerforum vinorū vsus, quas allœnias Græci dicunt.
 similis autem est ebrietas cruditati à vino nō cocto
 profecta. ideoq; vitant mixtum vinum potores: &
 qui miscent, clam id faciunt, vt qui insidias struant.
 Mutatio enim & inæqualitas animū de statu suo
 exturbant. quam ob rem musici quoque magnam
 adhibent cautionem in multitudine neruorum a-
 gitanda: quibus nihil præter mixtionem & varietate-
 tem mali adest. Ipse hoc ausim affirmare facilius
 contrariis sermonibus fidem ac assensionem parari
 posse, quam concoctionem diuersis qualitatibus.
 Sed ne ludere videar, his omiſſis ad Philonis dicta
 reuortor. Eum quippe se penumero dicentem audi-
 mus, difficultatem concoctionis alimento accide-
 re à qualitate, dum varia mixtura damnosa est,
 & alienas generat qualitates: itaque oportere v-
 numquenque id nutrimentum sumere, eoque
 contentum esse quod suæ congruere naturæ com-
 pertum habeat. Quod si suapte natura nihil est
 concoctu difficile, sed multitudo est quæ turbat
 & corrumpit: tanto adhuc magis fugienda puto
 omnigena ista atque varia esse, quibus recens nos
 Philonis coquus, tanquam domino contrariam
 artem faciens, infecit, nouitate & mutatione ap-
 petitum pervertens non renuentem, sed ad alia du-
 ctum, obque varietatem ultra id quod satis est se
 proferentem * aliam ex alia venans ca-
 pturam, si oblectatæ animæ. * non bibens,
 & non exsaturatus, plurimus in pratis efflorescit.
 Hęc Socratis etiam meminisse expedit, qui iube-
 bat cauere à cibis qui non esurientes ad eden-
 dum allicerent: nihil aliud nimirum quam ci-
 borum multiplicem varietatem vitare mandans.

καὶ ταῦτα, πολλάκις ἀκηχρότερος ὅτι τῶν ποικίλων καὶ ἀπλῶν
 μᾶλλον ὑπεπέπια εἶσιν ἢ ὑπόπειρα. καὶ ὁ Μαρκίων πρὸς τὸν
 Φίλωνα, Διαφθείρει σου Φιλίνος (ἔφη) τὴν ᾠδασκίαν,
 ἀποτρέπων καὶ δεδιπόρμος τοῖς δαγτυμόνας· ἀλλ' αὐτὸς ἐμὸς
 δεηθῆς, ἐγὼ ὑπόπειρα πρὸς αὐτοῖς ὑπὸ τὴν ποικίλῳ Ἐ-
 φῶν ὑπεπέπια εἶναι τῆς ἀπλῆς, ὥστε ταρροῦντας ἀπο-
 λαύειν τῶν ᾠδασκίμων. ὁ μὲν οὖν Φίλων ἐδέετο ὁ Μαρ-
 κίωνος οὕτω ποιεῖν. ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς παυσάμενοι τῆς δειπνῆς
 πρὸς τε ἀπολύμεθα τὸν Φιλίνον ἐπιπέπια τῆς κατηγορίας τῆς
 ποικίλης Ἐφῆς, Οὐκ ἐμὸς (εἶπεν) ὁ μῦθος, ἀλλ' οὐτοὶ Φί-
 λων ἐκάστοτε λέγει πρὸς ἡμᾶς ὅτι πρῶτον μὲν τὰ θηρία
 Ἐφῶς μονοειδέσι καὶ ἀπλῶς χρωμάτω, μᾶλλον ὑγιαίνει
 τῶν ἀποτρέπων ὅσα δὲ σιτῆλοι κατερίζαντες, ἐπιτοφαλῆ
 πρὸς τὰ νόσους ἐστὶ, καὶ ῥαδίως τῆς ὁμοίτησιν ἀλίσκεται εἰς
 τὸ μικτὸν πῖνα καὶ σιτηδυσμελίῳ Ἐφῶν πρὸς φέρεσθαι.
 δευτέρου, ὁ δὲ γέροντες οὕτω τῶν ἰατρῶν πρῶτον μὲν ἐν
 καυνοτομία καὶ ἀδρεῖος, ὥστε ποικίλῳ Ἐφῶν πυρέπια
 πρὸς πνευκείν· ἀλλὰ τὴν ἀπλῶν καὶ ἀκνισσῶν, ὡς ὑπήκουον
 μάλιστα τῆς πέψης πρὸς φέρεσι. δεῖ γὰρ παθεῖν τὴν Ἐφῶν
 καὶ μεταβαλεῖν κατηγορίαν ὑπὸ τῶν ἐν ἡμῖν διωόμεων.
 κατεῖ δὲ καὶ βαφῆ τῶν ἀπλῶν χρωμάτων μᾶλλον, καὶ
 μυρεψικῆς φαρμάκων τρέπεται τάχιστα τὸ ὑπόπειρα εἰ-
 λαμον, καὶ Ἐφῆς ὑπόπειρα πρὸς πέψιν μεταβάλλει ὁ
 ἀφελές καὶ μονοφές. αἱ δὲ πολλαὶ καὶ ποικίλαι ποιότητες
 ὑπεναίμακός ἐχουσαι καὶ δυσμαχοῦσαι φθείρονται πρῶτε-
 ρον πρὸς πῖνον, κατὰ περ ἐν πόλει μιγάδων καὶ συγ-
 κλύδων ἀποτρέπων πλήθος οὐ ῥαδίως μίαν ὁμοπα-
 θουσαι ἴχουσαι κατὰ σῶμα, ἀλλ' ἐκάστη πρὸς τὸ οἰκείον ἀντι-
 τείνουσαι, καὶ δυσέμβατος οὕσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον. ἐμφα-
 νές ὁ τεκμήριον τὸ πρὸς τὸν οἶνον· αἱ γὰρ ἀλλοιῶν λεγόμενα
 τάχιστα μεθύσκουσι. ἀπεψία δὲ οἴνου πρὸς οἶνον ἢ μέθη.
 διὸ φθῆσιν τὸν μεμιγμένον οἶνον οἱ πίνοντες· οἱ δὲ μιγνύον-
 τες πειρῶνται λαθάνειν, ὡς ἐπιβουλεύοντες. ἐκαστὸν γὰρ
 ἢ μεθασθῆναι καὶ αἰώμαλον. ὅθεν πού καὶ τὰς πολυχρωμίας
 μετὰ πολλῆς οἰμοεικῆς κινουσιν ἀλαβείας· ὁ δὲ ἄλλο
 κατὰ τὸ μικτὸν ἐστὶ καὶ ποικίλον. ἐγὼ δὲ ἐκεῖνο ἔχω εἰ-
 πεῖν, ὅτι μᾶλλον αὐτὸ ἐκ λόγων ὑπεναίμων ἦμοιτο. αὐτὸς πῖσις
 καὶ κατὰ τῆς, ἢ πέψιν ἐν ἀποφύων ποιότητων. εἰ δὲ μὴ
 δοκῶν παύζειν ταῦτα εἰσάσας, ὅτι τὰ Φίλωνος αἰεῖμι. πολ-
 λάκις γὰρ ἀκούομαι αὐτὸ λέγοντος ὡς ὅτι ποιότητι Ἐ-
 φῆς γίνεται ὁ δὲ πεπῖον. ἢ πολυμυρία, βλαβερὸν καὶ γέ-
 νιον ἀλλοχρῶτων ποιότητων. καὶ δεῖ τὸ σύμφυλον ἐκ πῖ-
 ρος λαβόντα χεῖρα καὶ φέρειν. εἰ δὲ φύσει δὲ πεπῖον
 ὁ δὲ, ἀλλὰ πλήθος ἐστὶ τὸ πρῶτον καὶ φθῆσιν, ἐπὶ μᾶλ-
 λον (οἶμα) τὰ πρῶτα παρὰ ταῦτα καὶ ποικίλα φθῆσκον,
 οἷς ὁ δὲ ἡμᾶς ὁ Φίλωνος ὁμοεικῆς ὡς περ ἀπῆχρος αἰ-
 ποῦ κατεφαρμάκων ἐξαλλάττων τῆς καυνοτομῆς καὶ μετα-
 βολῆς τῶν ὁρέων ἐκ ἀπαγορεύουσιν, ἀλλ' ἀποτρέπων ἐπὶ
 ἄλλα, καὶ παρεκβαίνουσιν ἐν τῶν ποικίλων καὶ
 αὐταρκῆς, ὡς περ ὁ Ὑπὸ τῆς Ἐφῆς ἐπερὶ
 ἐφ' ἑτέρῳ ἀποτρέπων ἀγρῶμα ἀπῆχρος ἡδονῶν ψυχῆς. ὁ
 νῆπιον ἀπῆχρος ἔχων, ὅτι πλείονος ἐξαλλάττων τῆς λειμῶ-
 νος. ἐν ταῦτα δὲ καὶ τῆς Σωκράτους ἀμα μνημονοῦσθαι, πα-
 ρεκελευσθῆναι φυλάττων τῶν βρωμάτων οἷα τοῖς μὴ πῖ-
 νοντας ἐαδίην αἰαπεῖται, ὡς ὁ δὲ ἄλλ' ἢ τὸ παντοδαπὸν καὶ ποικίλον ἀλαβείσθαι καὶ δεδῆναι τῶν σιτίων παραγοῦσθαι.

ποτό γδ πρῶτον δὲ αἰγῆς τῆς χρείας τὴν ἀπόλαυσιν, ἐν
 θεάμασι, ἐν ἀκροάμασι, ἐν ἀφροδίταις, ἐν παιδαῖς ἀ-
 πάσαις καὶ ἀθροισμαῖς, ἀναλαμβάνοντες τὸν πο-
 τῶν πολλὰς ἀρχὰς ἔχοντος. ἐν δὲ ταῖς ἀπλάσι καὶ
 μονοῦτοις ἡδοναῖς οὐ παρεκβαίνει τὴν φύσιν ἢ θέλξει. ὁ-
 λως δὲ μοι δοκεῖ μᾶλλον αὐτὸς ὑπομεῖναι πολυχροδία
 μοισικὸν ἐπαυνοῦντα, καὶ μυσελαίφια ἀλείπειν, ἢ πο-
 λυοφία ἰατρῶν. αἱ γὰρ ἐκθεταὶ καὶ μεθυστικαὶ τῆς εἰς
 ὑγίαν βίτης ἐκβιάζουσι τὰ δὲ Φιλίνου τῶν
 εἰπόντος, ὁ Μαρκίων ἔφη δοκεῖν αὐτῷ τῆ Σωκράτους
 ἐνέχεσθαι κατὰ μὴ μόνον τοῖς τὸ λισιτελεῖς ἀπὸ τοῦ
 καλοῦ χωρίζοντας, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἡδονῶν διςάντας ἀπὸ
 τῆς ὑγείας, ὡς ἀπὸ τῆς πορνείας αὐτῆ καὶ πολεμοῦσαν, οὐχὶ
 μᾶλλον σωεργῶσαν. σμικρὰ γδ (ἔφη) καὶ ἀκροντες, ὡς
 βιαστικὰ τῶν ὀργάνων, ἀληθῶς ἀποσπῶμεθα. τῶν δὲ
 ἄλλων ὁσδεῖς αὐτῶν βουλόμενος ἀπώσαστο τὴν ἡδονῶν.
 ἀλλὰ καὶ ἐσθλῶς καὶ ὑπνοῖς, καὶ πᾶσι λουτρῶ καὶ ἀλείμ-
 ματα καὶ κατακλίσεις αἰεὶ παρέσιν, καὶ σωικδέχεται καὶ
 σωεκπιθεῖται τὸν κάμνοντα, πολλῶν τῶν οἰκείων καὶ
 κατὰ φύσιν ἔξαμαυροῦσα τὸ ἀλλότριον. πῶς γδ ἀληθ-
 ῶν, τίς εἶδεῖα, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥαδίως καὶ ἀφελῶς
 νόσον ἔλυσε ὡς λουτρῶν ἐν χαρῶν ἡμῶν, καὶ οἶνος δοθεῖς
 δεομένοις, καὶ ἐσθλῆ παρελθούσα μὲν ἡδονῆς, ἀλλὰ ἔλυ-
 σε τὰ δυσχερῆ πόματα, καὶ κατέστησε εἰς τὸ οἰκείον τὴν
 φύσιν, ὡς περὶ δίδυμα καὶ γαλιῶν ἡμῶν; αἱ δὲ ἀπὸ
 τῶν ὀπιπῶν βοήθειαι μόνι καὶ κατὰ μικρὸν αἰνοῖσι, χα-
 λεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ ἀποσπῶμεθα τὴν φύσιν.
 ὅσα αὐτῶν ἡμῶν ἀββάλλοι Φιλίνος εἰ μὴ τὰ ἴσια ἐκά-
 τερα ἐπαρῶμενοι τὴν ἡδονῶν φθίροντες, ἀλλὰ πειρώ-
 μεθα τὸ ἡδέως καὶ ὑγεινῶς ἐμμελέσμεν ἢ ὡς εἶνοι φιλό-
 σοφοι τὸ ἡδέως καὶ καλῶς, σωικειοῦν. ἀλλὰ οὐκ αἰεὶ
 ὡς Φιλίνος τῶν ὀπιπῶν δόσεις μοι διεψεύδα
 τὰ θεία τῶν ἀνθρώπων ἀπλουτέρας ἐσθλῶς χεῖρα
 καὶ μᾶλλον ὑγαινεῖν ὑποστήμενος. ὁσδεῖς γὰρ ἀ-
 ληθῆς ἔστιν, ἀλλὰ τῶν μὲν αἱ παρ' Εὐπόλιδος αἴγες ἀπ-
 ῥυτοῦσι, ὑμνοῦσαι τὴν ἐσθλῶν, ὡς παμμιγῆ καὶ ποι-
 κίλιον οὔσαι, οὕτω πῶς λέγουσαι, βοσκέμεθ' ὕλης ἀπὸ
 πηλοδαπῆς, ἐλάτης, πείνου, χερσίου τε πέρφοις ἀπαλοῖς
 ἀποτρῶγουσαι. καὶ πᾶσι τούτοις ἐκπί-
 σου τὸ ἡδέως καὶ καλῶς. ἀλλά, καὶ σμίλακα πο-
 λύφυλλον, κῆτινον, ἄνιον, μελίαν, δρυῖν κίπρον, μυερίκιον,
 ῥάμνον, φλόμον, αἰτέριον, κισθόν, φηρῶν,
 ῥύμβρα. τὰ γδ κατηρημένα μυερίκιον δῆπου ἀφ-
 φορεῖς ἔχει χυμῶν καὶ ὀσμῶν καὶ δυνάμεων, πλείονα δὲ
 τῶν εἰρημῶν ἀποσπῶμεθα. ὁ δὲ δῶτερον Ὀμηροῦ ἀ-
 γεῖται μᾶλλον ἐμπείρους, τὰ λοιμικὰ πᾶσι πᾶσι ἀπ-
 ῥυτοῦσαι τῶν ἀλόγων ἀποφαιόμενος. κατηρηρεῖ δὲ αὐτῶν καὶ
 ἡ βραχυτής τῶν βίου τὸ ὀπίκτερον καὶ νοσῶδες. ὁσδεῖς γδ (ὡς
 εἰπεῖν) πολυχροδίων ἔστι, πλὴν εἰ φαῖν πῆς κέραια καὶ
 κερῶν. ἀ δὲ παμφάγα τε ὄντα καὶ πάσης ἀποφῶμα
 ἐσθλῶς ὀρῶμεν. καὶ μὲν καὶ τῆ τῶν νοσῶτων διαίτη κα-
 λῶς ἐποίησι τὰ ὑπερπῶ καὶ δὲσπεπῶ τεκμαίμενος.
 καὶ γὰρ πόνος καὶ γυμνάσια, καὶ τὸ διαρῆν τὴν ἐσθλῶν,

A Varietas enim est, quæ ultra quam usus sit frui nos
 facit spectaculis, auditionibus, re Venerca, lu-
 dis iocisque, supervacaneis rebus multa initia cupi-
 ditati fruendi suggerentibus. At in iis voluptatibus,
 quæ simplices sunt & vnius modi, naturæ modum
 oblectatio non excedit. Deniq; facilius mihi vide-
 tur ferri posse musicus qui multitudinem neruo-
 rum, & alia qui vnguentorum compositorum v-
 sum laudet, quam medicus qui ciborum varietatem
 commendat: vbi mutationes & diverticula de recta
 ad sanitatem via detrudunt. Hæc postquam disseru-
 it Philinus, Mihi vero, inquit Marcio, Socratis ex-
 fecrationi obnoxius videtur non modo qui vtile ab
 honesto segregavit, sed & qui voluptatem à sanitate
 separat, tanquam huic adversantem & inimicam,
 ac non potius adiutricem. Etenim dolore, vt in-
 strumento violentissimo, raro admodum idque in-
 iuncti vtimur. de reliquis voluptatem nemo ne si ve-
 lit quidē, repudiauerit. Hæc & in nutrimento, & in
 somno, & in lauacro, & vntione, & discubitu sem-
 per adest, laboreque excipit, & agrum fouet, alie-
 na multis convenientibus naturæ delentem. Nam
 quis dolor, quis defectus, quod venenum ita facile
 & simpliciter morbo soluit, vt lauacrum tempe-
 stive vsurpatum, aut vinum indigenti datum, vel
 C
 cibis? hæc cum voluptate adhibita statim mole-
 stiam omnem abolent, naturamque in suum pri-
 stinum statum reponunt, vel vt serenitate & tran-
 quillitate inducitur. Contra cum dolore con-
 iuncta remedia, ægre & paulatim aliquid effi-
 ciunt, naturam cum difficultate & violentia qua-
 dam molitionis exagitantia. Non ergo est,
 quod nobis vitio vertat Philinus, si non amba-
 bus (quod aiunt) vela manibus attolentes volu-
 ptatem fugimus: sed conamur voluptatem cum
 sanitate concinnius, quam philosophorum
 nonnulli, cum honestate coniungere. Iam in
 primo tuo, Philine, argumento falsus mihi videre.
 D
 bruta animalia simpliciore quam homines alimen-
 to, & sanitate meliore frui, ponens. quorum neu-
 trum est verum. Alterum refellunt eupolidis capre,
 alimentum suum prædicantes & à varietate omnif-
 que generis materia laudantes. sic enim loquentes
 facit.

*Omnigena nos materies pascit. abietis
 Teneros, & ilicis, arbutique furculos
 Decerpimus. tum præter hæc cythifis, boni
 Phasusque odoris, & smilax folio vberè.
 Oleaster, & lentiscus, atque fraxinus,
 Quercus, edera, erica, myrica, rhamnus, pal-
 lidum
 Verbascum, & asphodelus, cistibusque, & a-
 sculus,
 Thyma, thymbra, nos opibus alunt large
 suis.*

quæ enim heic recensentur, innumeras pro-
 fecto saporum habent & odorum differentias,
 atque virium: cum quidem maior pars sit omiffa.
 Alterum Homerus refutat, qui peritius pronun-
 ciat pestem bruta primum inuadere. Sed & bre-
 uitas vitæ brutorum ostendit quam sint morbis
 obnoxia mortique vicina. Nullum enim omnino
 longævum est: nisi fortasse coruum dicas & corni-
 cem, quæ videmus omnis generis cibis vesci. Porro
 scite nimirum è victu, ratione eorum qui egrotant

iudicium de facilibus aut difficilibus cōcoctu peritur: cum labor & exercitationes corporis & cibum incidentia,

ad concoquendum faciant, nequaquam autem con-
venient febricitantibus. Ratione vero caret, quod
discordiam & pugnam variorum ciborum metui-
sti. Nam siue natura id quod ipsi accommodatum
est e similibus sumit: in ipsam molem corporis vari-
um nutrimentum multas a se statim dimittit quali-
tates, ut cuique parti accidat id quod ei est conduci-
bile: fiatque illud, quod Empedocles docuit.

*Dulcia continuo se dulcibus applicuerunt,
Acribus acria se iunxerunt, tristia amaris,
Et recta calidas petierunt feruida partes.*

Sine res secus habet, tamen calor spiritus mixtura
dissoluit per eam sese didens, & cognata cognatis
applicantur partibus. Corpus enim, quale nostrum
est, ita multipliciter mixtum & tam variis coacer-
uatum e partibus, consentaneum est e varia potius
materia quam simplici conquirere suum nutri-
mentum. Sin aliter est, & tamen concoctionis ea est
natura, ut alteret mutetque alimentum: in vario id
celerius meliusque efficietur.

A simili enim nihil afficitur. ipsa pugna & diffidiu
mixtione contrarij magis mutat elanguescentes
qualitates. Tum si omnino mixta, Philine, & varia
repudias: non modo cenam praebeanti & cibos ad-
ornanti maledicito Philoni: sed multo magis cum
regia ista & auxiliaria miscet medicamenta, quas
deorum manus appellauit Erasistratus quidem
stultitiam & supervacaneam eorum damnat dili-
gentiam, qui fossilia, herbas, a feris, e terra & mari
deprompta confundant remedia: censetque expedi-
re ut istis omissis, in prifana, cucurbita, & oleo aqua
temperato medicina relinquatur. Atqui (inquis) va-
rietas excitat & allicit quasi praestigijs captam appe-
tentiam, sui ipsius non compotem: nimirum, lepi-
dum caput, mundicies, & stomacho succus congru-
ens, odor bonus, atq; omnino suauitas facit ut plus
edamus & bibamus. Quare igitur non crassam nos
farinam loco pulvis subigimus? cur non pro aspara-
gis githia & scolymos apparamus? quapropter non
vice fragrantis huius & mitis vini e dolio bibimus
agrestius, quod culicum circumsonet chori? Quia,
diceres, salubris ratio victus non est fuga voluptatis:
sed mediocritas & ordo voluptatibus adhibitus,
que appetitum vtilitati morigerum praebeant. Sicut
autem vehementiorem ventum gubernatores
multis fugiunt artibus: eundem vbi posuit & elan-
guit excitare de integro nemo potest: ita non ma-
gni est laboris, appetentiae reluctari, & nimiam re-
primere coercendo: praepropere autem deficientem,
& languescentem, officiumque deferentem
suum, roborare & resuscitare, pergraue est, amice,
& difficilis res operae. Ergo praestat multiplex nu-
trimentum simplici, & quod ob vnicam formam
satietatem in propinquo habeat: quanto facilius
est naturam incitatum inhibere, quam incitare de-
trectantem. At vero quod nonnulli dicunt reple-
tionem defectu magis fugiendam esse, verum non
est. imo contra abundantia tum demum nocet
cum in corruptelam aliquam & morbum definit:
indigentia ut maxime nihil inferat mali, ipsa ta-
men per se est naturae aduersa. Atque haec quidem
funtotantumquam neruis contrariis cantata aduersus
ea quae tum commentatus fuisti. Id autem quodam-
modo vos fefellit, de his qui dicuntur circa salem
& cuminum, quod aliud quidem varium est, aliud
suauius * si nimium auferas. adhærescit enim
appetenti & accipienti corpori, visu viam sternere.

A ὅπερ ἄμα μὲν ἔστιν, οὐχ ἀρμόζει δὲ τοῖς πυρέτοις. τὴν δὲ
μάχην καὶ τὴν διαφορὰν τῆς ποικίλης ἔσθης ἀλόγως
ἔδεδίεις. εἴτε γὰρ εἰς ὁμοίων ἀναλαμβάνει τὸ οἰκεῖον ἢ φύ-
σις, καὶ εἰς τὸν ἕγκον αὐτῶν ἢ ποικίλη ἔσθῃ πολλὰς μετε-
στα ποιότητας εἰς ἑαυτῆς ἐκάστω μέρει τὸ πρὸς φθορὰν ἀνα-
διδωσιν ὥστε γίνεσθαι τὸ τῆς Ἐμπεδοκλέους, ὡς γλυκὺ μὲν
ἔπι γλυκὺ μὲν ἔστι, πικρὸν δὲ ἔπι πικρὸν ὄρεσεν, ὅξυ δὲ ἔπι
ὅξυ, δαλερὸν δαλερὸν λαβέτω. δὲ καὶ ἄλλου ἔπι
πρὸς φθορὰν μόνου τῆ θερμότητι ἐν τῷ πνέματι τῆς μί-
γματος σκεδαθέντος, τὰ οἰκεῖα τοῖς συγγένεσιν ἔπειται. τὸ
γὰρ οὕτως παμμειγὲς σῶμα καὶ πθρηγνέσκον ὡς τὸ ἡμέ-
τερον, ἐκ ποικίλης ὕλης λόγον ἔχῃ μᾶλλον ἢ ἀπλῆς σιμι-
χευμένης, καὶ ἀναπληρωτῶν τῶν κρᾶσιν. εἴγε μὴ τὸ ἔστιν
ἀλλ' ἠκαλουμένη πέψις ἀλλοιοῦν πέφυκε καὶ μεταβάλλει
τὴν ἔσθην, ἐν τῷ ποικίλῳ, πούτῳ συμβήσεται τῆς
πικρῆς καὶ κίλιον. ἀπαρτὲς γὰρ ὑπὸ τῆς ὁμοίου. ἢ δὲ αἰτί-
ταις καὶ διαφορᾶς μᾶλλον εἰρήσῃσι τῆ πρὸς τὸ ἐναντίον
μίξει τῆς ποιότητος ἀπομυθρομύθας. εἰ δὲ ὅλως τὸ μι-
κτὸν ἀπετεῖς καὶ ποικίλον ὡ Φιλῶνε, μὴ δειπνίζοντα μηδὲ
ὄψοποιούωτα μόνον λαιδῶρει Φιλῶνα τούτον, ἀλλὰ πολὺ
μᾶλλον ὅταν μινύηται βασιλικῆς καὶ ἀλεξιφαρμά-
κους ἐκείνας διδάμεις, ἀς ἴσῃν χεῖρας ἀνόμαζεν Ἐρασι-
στρατος, διέλεγε τὴν ἀποτίαν καὶ ἀεργίαν, ὁμοῦ μετα-
λικῆ καὶ βοτανικῆ καὶ θηριακῆ, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θα-
λάττης εἰς τὸ αὐτὸ συγκεραυνώσας. καλὸν γὰρ ταῦτα ἐά-
σαντας, ἐν ὁριστῇ καὶ σικύᾳ καὶ ἐν ὑδρελαίῳ τὴν ἰατρει-
κὴν ἀπλιπεῖν. ἀλλὰ ἢ Δία τὸ ποικίλον ἔξῃ καὶ ἡρη-
τεύει τὴν ὄρεξιν, οὐ κεραιούσαν ἑαυτῆς. καὶ γὰρ τὸ καθάριον,
ὡ δαμόνιε, καὶ τὸ Δισόμαχον, καὶ τὸ Διάδες, καὶ ὅλως τὸ ἡ-
δίων ἐφέλκεται καὶ ποιεῖ βρωτικωτέρας ἡμᾶς καὶ ποτικω-
τέρας. ἢ οὐκ οὐχὶ κρίνον μὲν ἡμεῖς ἀπὸ πόλτου μέτρο-
μῳ, αἰὲν δὲ ἀσπαραγῶν, γήθεια καὶ σκελύμοις ὡρασιθιά-
ζομεν; τὸν δὲ ἀποσμῖαι ἀπὸ σάμῳρονι καὶ ἡμερίδιω,
ἀγρευότερον πίνομεν ἐκ πίτου, κωνώπων χρωστικῶν ἀεραδό-
μῳρον; ὅτι φαῖς αὐτὸ φυγίω ὁδὸν ἀπόδρασιν ἡδονῆς εἶναι
τὴν ὑμεινῶν διαπαν, ἀλλὰ πρὸς ἡδονῆς μετελιότητα καὶ
τάξιν ὑποκίω χρωμῶν ὄρεξει τῆ συμφέροντος. ὡς δὲ
λαβὸν πνέμα κυβερνῆται πολλὰς μηχαναῖς ὑποφύ-
ροισι, παυσάμῳρον δὲ καὶ μῳρατῆν ὁδὸν πάλιν ἐκραι-
πῳ καὶ ἀσπῆσαι διδάμῳς ἔστιν ἔτι πρὸς ὄρεξιν ἐκστῆσαι
μὲν καὶ ἐλατῆσαι τὸ πλεονάζον αὐτῆς οὐ μέγα ἔργον, ἢ δὴ δὲ
ἐκείνουσαν πρὸς κερῶν, καὶ μαλθακιζομῳρον καὶ ἀπολεί-
πουσαν τὸ οἰκεῖον, ἐντείνου καὶ ἀναζωπυρῆσαι παγκάλεπον
ὡ ἐπαρῆ καὶ δὲ ἔργον. ὅταν ἢ ποικίλη ἔσθῃ βελτίων τῆς ἀ-
πλῆς, καὶ τὸ μονοσῳδες ἐχέσῃσι πλήσμιον, ὅσῳ ῥᾶον ἰσῆσαι φε-
ρομῳρον τὴν φύσιν, ἢ κινεῖν ἀπειπούσαν. καὶ μὲν ὅγε λέ-
γροισί πνες, ὡς πλησμονὴ φθικτότερον ἐνδείας, ὅκ ἀληθῆς
ἔστιν. ἀλλὰ τῳαντίον, εἴγε πλησμονὴ μὲν ὅταν εἰς φθορὰν
πῆνα τελευτήσῃ καὶ νόσον, ἐβλαψῆν ἐνδεία δὲ καὶ ἄλλο μη-
δὲν ἐξερῳσῆται κακόν, αὐτὴ καὶ ἑαυτῶν πρὸς φύσιν ἔστι.
καὶ ταῦτα μὲν ὡς αἰτήχρῳδα κείσῳ τοῖς ὑπὸ σοῦ πεφ-
λοσφῳμῳοις. ἐκείνο δὲ πῳς ὑμᾶς λέληθε τῆς πρὸς ἀλα-
καὶ κύαμον, ὅτι τὸ μὲν ποικίλον ἡδίων ἔστι τὸ δὲ ἡδίων, ἀπορε-
κτότερον, αὐτὴ τὴν ὑποβολῶν ἀφέλης. πρὸς φύσιν γὰρ ὄρ-
γῳνπ καὶ δεχόμενα τὸ σῳματι τῆς ὄψῳς πρὸς ὁδοποιήσῳς.

ὅ δὲ ἀπόρεκτον καὶ ῥεμβόμυρον, ἢ πρὸς ἄπασι δὲ
 βαλεν ἢ φύσις, ἢ μάλιστα ὡς εἰδείας ἐστέρξεν. ἐκείνῳ μοι μόνον
 φύλαξτε καὶ μέμνησο, τὸ ποικίλον ὡς ἐκ ἐν ἀβυρτάκας καὶ
 κενδύλους καὶ κερύκας ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν παλαιὰ καὶ
 σπερμολογικά. ποικιλίαν δὲ καὶ Γλάτων παρέχῃ τοῖς κα-
 λῶσι καὶ γυμναίοις ἐκείνοις πολίταις, ὡς ἀπὸ βολβοῖς,
 ἐλάγας, λαχάνα, τυρόν, ὀψήματα πλυτοδαπά. πρὸς δὲ ἑυ-
 τοῖς, ὡς δὲ τρεψυγμάτων ἀμοίροισι παρῶρα δὲ φηνοῦται.

Διὰ τί τὰ ὕδρα δοκεῖ τῇ βροτῇ γίνεσθαι, καὶ ἕξαι
 τοῖς κελεύδοις οἴονται μὴ κεραυνοῦσθαι.
 Γεβόλημα β'.

ΥΔρα παρμεγεῖη δὲ φηνοῖσιν ἡμῖν Ἀγάμαχος παρέφη-
 κεν ἐν Ἡλίδι θαυμαζόντων ὅ τ' ἔβροντων, ἔφη τις
 ἰσομειδιάσας ἀξία γε τῶν βροτῶν τῶν ἐναγχοῦ γε-
 νομῶν ὡς δὴ καταγελῶν τῶν λεγόντων τὰ ὕδρα τῶν γυμ-
 νασίων ἐκ βροτῆς λαμβάνει. ἦσαν οὖν οἱ φάσκοντες ὡς
 βροτῆς τῆν γλῶσσαν διείρασθαι, κατὰ τὴν ἡλίαν τὰ ἀέρι χρωμί-
 νην εἶτα ταῖς ῥαγμάσι τεκμήρεσθαι τοῖς τὰ ὕδρα μετόντας.
 ἐκ δὲ τούτου δόξαν ἐγένεσθαι τοῖς πολλοῖς ὅτι τὸ ὕδρον αἰ-
 βροτῆν γίνεσθαι, οὐ δὲ φηνοῖσιν. ὡς ἂν εἰ τις οἴοιτο τοῖς χυ-
 λίας ποιεῖν τὸν ὄμβρον, ἀλλὰ μὴ παρὰ τὴν, μηδὲ ἀναφαί-
 νειν. ὁ δὲ Ἀγάμαχος ἰσχυρίζετο τῆς ἰσοείας, καὶ τὸ θαυμαστόν
 ἡξίου μὴ ἀπίστον ἠγεῖσθαι. καὶ γὰρ ἄλλα πολλὰ θαυμάσια
 βροτῆς ἔργα καὶ κεραυνῶν, καὶ τῶν παρὰ ταῦτα διοσημειῶν (ἔφη),
 χαλεπὰς καταμαθεῖν ἢ πρὸς τελευτῶν ἀδυνάτους τὰς αἰτίας ἐ-
 γρητα. καὶ γὰρ ὁ γελοῦς οὐτοῖς καὶ παρρησιώδης (ἔφη) βλο-
 βος οὐ μικρότητι διαφύλαξαι τὸν κεραυνόν, ἀλλ' ἔχον διώματι
 αἰπυρῆν, κατὰ τὴν σικκῆ καὶ τὸ δέρμα τὸ φώκης (ὡς φασί)
 καὶ τὸ τ' ὑάμης, οἷς τὰ ἀέρι τ' ἰσίων οἱ ναύκληροι καταδιφθε-
 ρῶσι. τὰ δὲ ἀσρασάτα τ' ὑδάτων, ἀλαδὴ καλῶσιν οἱ γεωργεῖ,
 καὶ νομίζουσι. καὶ ὅλως δὴ ἡγεῖσθαι ταῦτα θαυμάσια, τὸ πρῶ-
 των ἀπίστον ἐστὶν τοῖς πάρεσι τοῖς κεραυνῶντας, ἐκ μὲν ὑ-
 γρῶν φλόγας, ἐκ δὲ μαλακῶν νεφελῶν φόφοις σκληροῖς
 ἀναδιδυμῶσι. ταῦτα δὲ (εἶπεν) ἀδολεαῶν, ὡς ἀκαλῶν ὑ-
 μάς ὅτι τ' ἐζητήσιν τ' αἰτίας, ἵνα μὴ πικρὸς γῆρας συμβε-
 λῶσιν ὕδρων παρασώμυρος. Αὐτὸν μὲν ἐν ἐγὼ ἔφην ἴσπον πι-
 νὰ τὰ λόγῳ δεξιάν ὀρέγῃ τὸν Ἀγάμαχον. ἔδεν γὰρ ἐγγε τὰ
 παρῶν φαίνας πηθανώτερον, ἢ ὅτι τ' βροτῆς πολλάκις ὑ-
 δρὸς συνεκπίπτει γῆμον. αἰτία δὲ ἢ τ' θερμότητος ἀνάμυξίς.
 ὅ μὲν γὰρ ὅξυ καὶ καταρῶν τὸ πρὸς ἑσφῶσιν ἀσραπῆ γῆρομε-
 νον, τὸ δὲ ἐμβελῆς καὶ πηδματῶδες εἰσφλέμυρον τὰ νέφει
 καὶ συμμεταβάλλον, ἔξαιρῆ τῶν ψυχρότητα, καὶ συνεκπί-
 νει τὸ ὕγρῳ. ὡς τε μάλιστα τὸ πορσηνὲς εἰσφλέμυρον τοῖς βλα-
 σάνοισι καὶ ταχὺ παχύνει. ἐπὶ δὲ καὶ κερύκων ἰδιότητα, καὶ
 χυμοῦ ἀσραπῆν ἐμποιεῖν τὰ πιαῦτα τοῖς ἄδιδυμῶσι. ὡς
 περ αἰ τε δέροσι γλυκυτέραν ποιοῦσι τοῖς δρέμμασι τῶν
 πίων, καὶ τῶν ἰσίων ἔξαιρῶν τὰ νέφει καὶ ὡν αἰ ἐπερείση ἕυ-
 λων, ἀωδίας αἰαπὶ μπλησι καὶ ταῦτα γνωρίζοντες οἱ
 παρῶν ἡμῖν ἱερεῖς αὐτὰ καλοῦσι, τῶν ἰσίων ἰσολαμβά-
 νοντες ἔπισκηνῶν. πολλῶν δὲ μάλλον εἰσφλέμυρον τοῖς ἀ-
 σραπῆσι καὶ κεραυνῶσι ὕδασι καὶ πηδμασι, καὶ θερμότη-
 τῶν εἰς βάθος ἐλαττωμένων τῶν γλῶσσαν σφραγίσθαι, καὶ σφ-
 ραφῶν ἰσίων ποιαῦσθαι καὶ χαυνότησας, ὡς ἂν ἐν τοῖς σάμασι τὰ
 χοιραδῶδη καὶ ἀδενῶδη φύματα θερμότητες τῶ-
 νες καὶ ὑγροῖτες αἰματῶδες εἰσδημιουργῶσιν. οὐ γὰρ εἶοικε φυτῶν
 τὸ ὕδρον, ὡς δὲ ἀπὸ ὕδατος ἔχει τῶν γυμνασίων.

A Vacuitatem autem appetentiae * & vagum, aut omnino eiicit natura, aut ægre ob penuriam toleravit. Id vnū modo memineris, varietatē non in abyrtacis & candylis & caryceis esse : sed curiosa ista & supervacanea sunt ac inania. Varietatem vero etiā Plato concessit, præclaris suis illis ciuib. pulbos apponēs, oleas, olerā, caseum, obsonia omnis generis, atq; adeo ne bellariis quidē eorū defraudās cœnas.

B Cur tubera videntur à tonitru crescere: & cur creditum est dormientes fulmine non feriri. *Questio secunda.*

COENANTIBVS nobis Elide Agemachus tubera eximia magnitudinis apposuit. Ibi mirantibus hoc ceteris, quidam subridens, Nimirū, inquit, digna sunt tonitribus nuper auditis : vt qui rideret eos qui è tonitribus oriri tubera putarent. Erant qui dicerent à tonitru terram rumpi, quod aere tanquā clauo vteretur: tum eos qui tubera quærunt, è rupturis coniecturam vbi sint facere: indeq; opinionem apud multos insinuasse, non monstrari, sed generari tubera à tonitru : perinde ac si quis cochleas putet facere imbrem, non præcedere & indicium eius esse. Agemach⁹ autem rem veram esse contendebat, postulabatq; ne quod mirabile esset, ideo fides ei derogaretur. Habent. n., aiebat, multa etiam alia fulmen & tonitru, eorumq; præmonstrationes miracula, quorum aut omnino nequeūt cognosci, aut difficulter intell guntur causā. Etenim qui rideri solet, proverbioq; materiam dedit bulb. iste, nō paruitate sua fulmē effugit, sed q; vim habet ei aduersantem: sicut ficus etiā, & vituli marini pellicis, vt fertur, atq; hyanæ, quibus extrema velorum inducunt nauicularij. Aquas etiam quæ inter fulgura decidunt, agricolæ & putant esse & nominant incrementis idoneas. Atque omnino stultum est ista mirari, cum in istis rebus ea videamus euenire, quæ omnium minime sūt credibilia: scilicet ex humido flāmā emicare, è mollib. nubib. asperos sonitus edi. Hæc ego, aiebat, nugor, vos ad causā indagacionem exhortans, ne videar morosus, dum pro tuberibus symbola exigo. Tū ego ita sum locutus. Videtur mihi Agemachus ipse dextram porrexisset disputationi. Nihil. n. in præsentia videtur probabilius, quam inter tonandum multū aquæ genitabilis decidere. Causa est admixtio caloris. Nam ignis quod est acutum & purum, id in fulgur abit. pars vero grauior & spiritu prædita involuta in nube, ea mutat, ac frigore expulso humorē tepescit : vnde aqua admodum lenis incidit in stirpes, & mox crassefcēdi causa est. sed & peculiarem temperiem, saporemq; peculiarem ista cōplutis aqua infert. quo pacto & ros suauius pecori pabulum redigit, & arcus cœlestis in qua nube elucet, ea soluta lignis fragrantie plurimū inferit. eoque indicio filii nostri sacerdotes ista cremant, in quæ nubem iridis putant defluxisse. Multo autem magis probabile est fulguralib⁹ & fulminabilibus aquis, spiritibus, & caloribus alte penetrantibus terram conuerti, itaq; laxari & hiare, quomodo calores quidam & humores sanguini ei in corpore tubercula glandosa & strumas efficiunt. Non enim videtur * quia tuber neque sine aqua generatur,

fed radicibus caret, & * adhuc & solutum ex A
 sese subsistit, terra aliquomodo affecta & mutata.
 Quod si vobis hæc ratio videtur exilis: talia tamen
 sunt pleraque tonitribus & fulminibus comitantia:
 itaque hisce affectionibus maxime opinio quædam
 diuinitatis adest. Aderat tunc vna rhetor Dorotheus.
 Is, recte, inquit, dicis. Non enim duntaxat vulgo & in-
 doctis ea est, sed etiam quibusdam philosophis, opi-
 nio. Ipse memini apud nos fulmen incidisse in do-
 mum, & multa mirabilia fecisse. nam vinum è doli-
 is illæsis consumsit: & hominem dormientem trans-
 uolauit, neque ipsum lædens, neque vestem tægens:
 & cinguli æs, quo obductum erat, colliquauit. * * B
 * omne & confudit. Philosophum autem Pytha-
 goricum, qui tum ibi peregrinabatur, accedens, cau-
 sam quæsiuit. is autem abominatus rem, ipsum pro-
 fe iussit dispicere, ac diis vota facere. Audio etiam
 fulmen prope militem, qui templum Romæ custo-
 diebat, decidisse, calceorumque aduersis loris, nul-
 lum aliud maleficium intulisse. & cum argentei cal-
 liculi in ligneis repositi essent operculis, ligno in-
 columi argentum colliquatum fuisse inventum.
 Hæc vel credas licet, vel non credas. Id omnium
 maxime mirum est, quod omnes fere compertum
 habemus, corpora de cælo tactorum putredinis
 expertia perdurare. multi enim ea neque cremant,
 neque defodiunt, sed sapimento circumdata relin-
 quunt: vt videantur perpetuo putredinis vacua, &
 Euripideam Clymenem refellant, quæ de Phaetho-
 te dicit, -- carus ille nunc mihi
 Aliqua in conualle computrescit mortuus.
 Sulfur quoque theon inde puto nominatum, ob simi-
 litudinem odoris ignei & acris, quem edunt icta ful-
 mine corpora: ob quem puto canes etiam auerſeque
 abstinere cadaueribus fulmine percussorum. Huc
 vsque enim causam, vt etiam lauri, dixero. Reliqua hunc
 iubeo dicere, qui in tuberibus probe est versatus: ne
 idem nobis accidat atque Androcydi, cuius inter om-
 nia opera laudem obtinuerunt pisces circa Scyl-
 lam picti, creditusque est, vt qui impense piscibus de-
 lectaretur, magis hac animi adfectione, quam arte i-
 bi fuisse vsus. ne inquam nos quoque aliquis dicat
 voluptate inductos de tuberibus disputare, quorum
 (vt vides) controuersa est generatio. In his, cum pro-
 babilitatis videretur satis inesse dictis, & causa non in
 obscuro latere: egoque monerem tempestiuum non
 esse, vt quemadmodum in comœdia suo tempore
 machina tollitur, & tonitrua eduntur, ita hæc etiam
 in conuiuium nos de fulminibus disputationem in-
 troduceremus, in id consensere, vt reliqua omitte-
 rentur: de causa tamen, ob quam dormientes ful-
 mine non ferirentur, audire se aliquid percipere o-
 stenderunt. Ego tamen nihil proficerem causa at-
 tingenda, cuius communis est ratio, tamen ita fere di-
 xi. Fulminis ignis mirabili est subtilitate atque tenui-
 tate, quæ statim à prima origine habet expura & sin-
 cera substantia: & quidquid ei humidum aut terrestre ad-
 miscetur, id sui motus celeritate excutit atque expur-
 gat. Nihil quidem de cælo tactum, vt ait Democritus *
 * ferre sub puro æthere * iubar. Proinde corpora
 defusa vt æs: vt argentum, & horum similia fulmen excipi-
 unt, corrumpunturque & liqueſcunt eo quod repugnant
 atque resistunt. At per rara, multis hiantiaque me-
 atibus, ob laxitatem eorum sine tactu discurret fulmen,

ἀλλὰ ἀρρίζον καὶ ἀβλαβὲς ἐπὶ καὶ ἀπολελυμένον, τὰ κατ'
 ἑαυτὸ σύστασιν ἐκ τῆς γῆς ἔχον παρούσης ἢ καὶ μεταβαλλέ-
 σης. εἰ δὲ γὰρ γλιχρὸς (ἐφίω) ὁ λόγος ὑμῖν δοκεῖ, τῶν αὐτῶν τοῖ
 τὰ πλείεστα τῶν βροχητῶν καὶ κεραυνῶν στυγερομένων. διὸ καὶ
 μάστιγα τοῖς πάσι τούτοις δόξα ἡρότητος παρέσσι. παρὸν
 δὲ ὁ ῥήτωρ Δωρόθεος, Ὁρθῶς (ἐφη) λέγεις. οὐ γὰρ μόνον οἱ
 πολλοὶ καὶ ἰδιῶται τῆτο πεπόνθησιν, ἀλλὰ καὶ τῶν φιλοσό-
 φων πλείεσται. ἐγὼ γὰρ οἶδα, κεραυνῶν παρ' ἡμῖν εἰς οἰκίαν ἐμ-
 πεσόντος, καὶ πολλὰ θαυμασὰ δέξασαντος. οἶνον τε γὰρ ἐκ
 πίθων διεφόρησε, τὸ κεράμιον μὴ δὲν παρόντος· αἰθέρη τε
 κατεδύδοντος ἀφ' ἀλάμμου, οὔτε αὐτὸν ἠδίκησεν, οὔτε τῆς
 ἐσθῆτος ἔπηγε, ζώνην δὲ χαλκίαν ἔχουσαν ὑπερῶσθι μίαν
 διέτηξε. τοιοῦτα παρ' ἡμῶν καὶ συνέχθεν. φιλοσόφῳ ἵ
 παρεπέδη μου ἡ Πυθαγορικῶν παρεσθῆσθαι, καὶ ἀφ' αὐτῶν
 θανόντων τὸν δὲ ἀφοσιωσάμενον, καὶ κελύσαι κατ' ἑαυ-
 τὸν ὄραν καὶ παρεσθῆσθαι τοῖς θεοῖς. ἀκούω δὲ, καὶ ἔρα-
 πύτου φυλάττοντος ἱερῶν ἐν Ρώμῃ κεραυνὸν ἐγὼς πεσόντα,
 ἀφ' αὐτοῦ τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἱμερότατος, ἄλλο δὲ μὴ
 δὲν κακὸν ἐργάσασθαι καὶ λυγρῶν δρυγῶν ξυλίνους ἐγ-
 κειμένους ἐλύτρεσι τὸν μὲν ἀργυρὸν συνιζῆσαι τρεκέντα, ὃ
 δὲ ξύλον ἀπὸ καὶ ἀπαρῆς ἀρεθῆσαι καὶ τὰ αὐτὰ μὲν ἔξεσι
 πιεῦειν, καὶ μὴ. πόντων δὲ θαυμασιώτατον, ὃ πόντες ὡς
 ἔπος εἰπεῖν ἴσμεν, ὅτι τῶν ὑπερῶσθι κεραυνῶν ἀφ' ἀπαρῆς
 ἀσπῆται τὰ σώματα ἀφ' αὐτοῦ. πολλοὶ γὰρ οὔτε κρονοῖσι, οὔ-
 τε κατ' ὀφθαλμοῖσι, ἀλλ' ἔως παρ' ἐξέχοντες, ὡς τε ὄραται
 τοῖς νεκροῖς ἀσπῆται αἰεὶ τὴν Εὐριπίδου Κλυμένην ἐλέγ-
 χουσας, ὅτι τὸ Φαέθοντος εἰπούσαν, - φίλος δὲ μοι, Ἀλλ'
 εἴδ' ἐν Φαέθοντι σήπεται νέκυς. ὅθεν οἶμα καὶ ὃ θεῖον ἄ-
 νομάσθαι τῆ ὁμοιότητι τῆς ὁσμῆς ἢ τὰ παρόμοια τοῖς κε-
 ραυνοῖς ἀφίπῃσι ἐκτελομένων πυρώδη καὶ δριμύτια· ὅφ'
 ἡς ἐμοὶ δοκεῖσι καὶ κύνες καὶ ὄρνιθες ἀπέχεσθαι τῶν διο-
 βλήτων σωμάτων. ἐμοὶ γὰρ ἀρεῖ τούτου τῆς αἰτίας ὡς ἀφ'
 δάφνης τῶν ἀετῶν χθῶ. τὰ δὲ λοιπὰ, τούτων ἔφη τῶν ἀε-
 τῶν ἐπεὶ καὶ τοῖς ὕδνοις ἐβλημέρηκεν, ἵνα μὴ πάθω-
 μη τὸ τὸ Ἀνδροκύδου. ἐκείνος γὰρ ὡν ἐποίησε πόντων ἐ-
 ἀργῆσθαι καὶ κελύσαι τοῖς παρ' ἡμῶν ἰχθύος ζωνε-
 φήσας, ἐδόξε τὰ πάθη μάλλον ἢ τέχνη χρῆσθαι. φύσ' γὰρ
 ἢ φίλος, οὕτω φησὶ πῆσθαι καὶ ἡμῶν ὑπερῶσθι φιλοσο-
 φήσαντας παρ' ἡμῶν ὕδνων ἀμφισβητήσιμον ἔχοντων τὴν γέ-
 νεσιν, ὡς ὄρας. ἐν τούτοις ὑπερῶσθι μίαν τὴν λόγῳ τῆς δι-
 πειθείας, καὶ τὴν αἰτίαν παρεδήλω τὰ ἐπὶ πειθούσης. ἐμοὶ
 δὲ τῶν ἀετῶν κελύσαι, καὶ λέγοντος κατ' ἑμῶν, κατὰ τὸν ἐν
 κωμῶν ἀμυχανῶν ἀετῶν καὶ βροχῶν ἐμβάλλοντας, τῶν
 πόντων ἀφ' ἀετῶν παρ' ἡμῶν τὰ μὲν ἄλλα παρ' ἡμῶν
 ὁμοιογενῆσθαι, παρ' ἡμῶν δὲ τῶν ἐν τοῖς κατ' ἡμῶν μὴ κεραυνῶ-
 νων ἀκούσθαι π βουλόμενοι λιπαρεῖς ἦσαν. ἐμοὶ δὲ πλείον
 ὁδὲν ἐγένετο τῆς αἰτίας ἀφ' αὐτοῦ κοινὸν ἐχούσης τὸν λό-
 γον· ὁμοῦ δὲ οἶον (ἐφίω) ὡς τὸ κεραυνῶν πῦρ ἀκείβεια καὶ
 λεπτότητι θαυμασὸν ὅστιν, αὐτὸν παρ' ἡμῶν τὴν γέσθιν ἐκ
 κατὰρ καὶ αἰγῆς ἔχον οὐσίας, καὶ πῶν εἶπ' συμμίγνυ-
 ται νοτῆρον ἢ γέωδες αὐτῶ τῆς παρ' ἡμῶν τὴν κίνησιν ὀξύτητος ἀ-
 ποσφομένη καὶ ἀφ' ἀετῶν γέσθης. διόβλητον μὲν ὁδὲν, ὡς
 φησὶ Δημόκριτος, παρ' αἰθέρης γέσθιν

σελας. τὰ μὲν οὖν πυκνὰ τῶν σωμάτων, χαλκός, ἀργυρός,
 τῶν μακρῶν καὶ ἀντιπέδων τῶν δὲ δρυγῶν καὶ πολυπόρων καὶ χαλαίων ὑπερῶσθι μίαν, ἀφ' αὐτοῦ διεκτεῖ,
 kkk iij

κατά τὰ ἱματίων καὶ ξύλων αὔων. τὰ δὲ χλωρὰ καὶ, τῆς ὑ-
 γρότητος ἀπὸ ἀμυδαμομένης καὶ συνεξαπλομένης. εἴ τῳ ἔν-
 τὸ πρὸς κατὰ τοὺς μὴ ἀποδιδόντων ὑπὸ κεραυνῶν ἀληθῆς ἔ-
 σιν, ἀλλὰ δὲ ζῆτεῖν ἐκ ἀλλαγῆς τῆς αἰτίας. μάλλον γὰρ ἔρ-
 ρῶ) καὶ συνέστηκε καὶ ἀντερείδει τὰ σώματα τῶν ἐξηρηρότων,
 αἵτε δὴ πᾶσι τοῖς μέρεσι πεπληρωμένα πνύματος. ὑφ' ἧς καὶ
 τὰς ἀσθενεῖς ὀπίσθιόντες, ὡς περ ἐν ὄργανῳ, καὶ σφίγγοντος,
 ἄστονον γέροντα καὶ στωχεῖς αὐτὰ καὶ πυκνὸν τὸ ζῶον. ἐν δὲ τοῖς
 ὑπνοῖς ὄξανται, καὶ μόνον, καὶ αἰώμαλον, καὶ ἀστονον, καὶ ἄσθε-
 νεχυμένον, καὶ πόρος ἔσθλη πολλοῖς, τῶν πνύματος ἐνδιδόντος
 καὶ ἀπολείπει, δι' ὧν φωνὰ τε καὶ ὄσμη διεκτόοσι, μηδε-
 μίαν ἀσθησιν ἑαυτῶν παρέχουσαι. τὸ γὰρ ἀντερείδον, καὶ τὰς ἀν-
 τερείδην πάρον, ὅσα ἀπὸ τῶν τοῖς πρὸς φεραμένους. ἥμισυ δὲ
 τοῖς ὑπὸ λεωπότητος καὶ ἀκύντος τοιαύτης, ὡς περ ὁ κεραυ-
 νός, διῖσα μέρους. τὰ μὲν γὰρ ἦτον ἰσχυρὰ δυσπαθείας ἢ φύσις
 ἀμύνεται, σκληρότητάς τωραλλομένη καὶ πυκνότητάς ὧν δὲ
 ἀμαρῆς ἢ δύναμις ἔστιν, ὑπὸ τούτων ἦτον ἀδικεῖται τὰ εἰκο-
 πα τῶν ἀσθησιν. τὰς ἐλαβε δὲ τοῖς (ἔφη) ἔπι μικρὰν
 ἐκπληξιν πρὸς τὰ τοιαύτα, καὶ τέρπος, ὑφ' ὧν πολλοὶ μηδὲν
 ἄλλο παθόντες, αὐτὰ τὰς δειψαὶ ἀποθανῆν, ἀπέθανον. καὶ γὰρ
 τὰ δρέμματ' ἀδασχοῖσι βρογίτης ἡμομένης οἱ ποιημένους εἰς
 τὸ συντεῖν καὶ στανθῆν. τὰ γὰρ ἀπορῶν ἀπολέφθητα,
 ἔσθ' ἢ φόβον ἐκπύωσι καὶ μυσίους ἢ δὴ τινεὶ καὶ ἰδεῖν ἔστιν
 ὑπὸ βρογίτης, ἔδεν ἔτε πληγῆς ἴγρος ἔτε καύσεως ἐχθρίας ἀλλ'
 ὑπὸ φόβου τῆς ψυχῆς (ὡς εἰσέειπεν) ὄρνιθος δίκην ἀποπλημῆνης ἔ-
 σώματος. Πολλοὶ γὰρ (ὡς ὁ Εὐεπίδης φησὶν) βρογίτης πνύ-
 μα ἀναιμοὶ ὄλεσε. καὶ γὰρ ἄλλως τῶν ἀσθησιν ἢ ἀκύν παθη-
 τικώτατον ἔστι, καὶ μεγίστας οἱ ἔσθ' ἰσχυροὶ γόρυβοι καὶ φόβοι
 τὰς ἐλαβε ὀπίσθιόντες, ὧν τὰς κατὰ τοὺς πρὸς βλημα τὸ ἀ-
 νασθησιν ἔστιν. οἱ δὲ ἐξηρηρότες, καὶ τῶν πρὸς παθείας ἀναλί-
 σκον), καὶ τῶν δέους τὸ σῶμα συνδέοντος, ὡς ἀληθῶς, καὶ συνάρον-
 τος καὶ πυκνότητος, ἰσχυρὰν ποιῶσι τὴν πληγῆν τὰς ἀντερείδην.

A vt per vestes & arida ligna. idem viridia vrit, arre-
 ptam ab humore, eoque incenso. Ergo si verum,
 dormientes fulmine haud necari, haec quaerenda
 est causa, non alibi. Magis enim firma sunt, & solida,
 atque resistunt corpora vigilantium, vt pote omni-
 bus partibus spiritu oppletis: quo etiam sensus in-
 tendente tanquam in instrumento & constringen-
 te, validum fit & secum continens densumque ani-
 mal. Idem corpus in somnis laxatur, rarum fit & in-
 aequale, imbecillum, ac diffusum, multisque refe-
 ratur meatibus, spiritu remittente ac deferente: vn-
 de etiam voces odoresque excurrunt nullo sui sen-
 su praebito. Quod enim renititur, renitendoque pa-
 titur, non occurrit iis quae offeruntur: minime au-
 tem iis, quae ob tenuitatem & celeritatem talē, qua-
 lis est fulminis, dissipantur. Nam quae minus sunt
 valida, ea munit natura duricie aliqua aut densita-
 te, vt non facile patiantur. quarū vero inexpugnabi-
 lis est vis, ab his minus laeduntur quae cedunt, quam
 quae resistunt. Huc accedit etiam consternatio, quae
 fulminibus ingruentibus. incessit, ac metus & pavor:
 ob quae multi nihil aliud passi, mortē metuendo sūt
 mortui. Itaq; tonitruo oborto pastores cōdoce faciūt
 pecus, vt in vnum cōcurrant, seque invicem appli-
 cent. nam quae palant à reliquis auulsa oues, abor-
 tum faciunt. Et innumeros videre est mortuos toni-
 trū, in quibus nullum ictus aut aduersionis appare-
 ret vestigium: quod nimirum praeter metu anima eor-
 um è corpore auis instar euolasset. multos. n. exa-
 nimauit ventus tonitruū, vt ait Euripides. Nam alias
 quoq; de omnibus sensibus auditus facillime affici-
 tur, perturbationesq; & metus à strepitu orti, quam
 maxime animum exagitant: contra quos dormiētī
 stupor praesidio est. Vigilantes cum praesensione ex-
 animantur, tum metu corpus re vera constringente
 & densante, ictum resistendo faciūt validiorem.

Cur in nuptiis plurimi ad cenam vocantur.
 Quaestio tercia

IN nuptiis Autobuli filij aderat vna in festiuitate
 Sossius Senecio, Charonea ad nos profectus, v-
 na cum multis aliis, qui eam sua exornabant praesentia
 * ansas etiam de * cur plures quam alias
 fit ad cenam inuitarentur nuptialem, disquirēdum
 proposuit. etenim legumlatores eos, qui omni co-
 natu luxum impugnant, maxime numerum de-
 finiuisse eorum qui ad nuptias vocarentur. Hecate
 quidem aiebat, Abderita, vnus de antiquis philoso-
 phis, meo iudicio nihil probabile dixit, scilicet spō-
 sum ad nuptias multos vocare, vt multos habeat cō-
 scios atq; testes liberum se liberā, ingenuū ingenuā
 duxisse. Cōtra. n. Comici eos qui splendide & sum-
 tuosas faciunt nuptias, parū eas firmas & fidas intro-
 ducunt facientes. vt Menāder ad eū, qui iubebat ol-
 lis circūuallare * nō facinus spōsae refert. Sed tamē
 ne * alios reprehēdere videamur, ipsi nihil interim
 pronuntiantes. Heic primus ego: Nullius, inquā, cō-
 viuī causa ita manifesta, ita celebris est, vt nuptia-
 rum. Nam & rem sacram diis facere, & amicū dis-
 cessurum excipere conuiuio, aut peregre venientē,
 licet, ignorantibus hoc necessariorum multis. Nu-
 ptialis autem mensa indicem habet hymenaeum,

κῦρος ἡμῶν ἑσθλῶν
 ἰσχυρῶν δὲ αἰσθλῶν.

Διὰ τὴν πλείους ἐν γάμοις ἔπι δειπνον καλοῦσιν.
 Περὶ βλημα γ.

ΕΝ τοῖς Αὐτοβόλου τῶν γάμοις συνεώρταξεν ἡμῶν πα-
 ρῶν ἐκ Χαλκωνείας ὁ Σόστος Σενεκίων, καὶ πολλοὶ ἄλλ-
 λων τε τῆ τὸ τε ἑορτῆ μάλα πρὸς τὸν παρῶν ἀφορ-
 μάς, καὶ τῶν αἰτίας δι' ἃς πλείους τῶν ἄλλων ἔπι τὰ γαμο-
 κα δειπνα τῶν λαμβάνονται, διηπόρησε. καὶ γὰρ τῶν νομο-
 θετῶν τοῖς τῆ πολυτελείας καὶ κέρτους πολεμήσαντας, οἱ εἰ-
 σα μάλα τῶν εἰς τοῖς γάμοις καλῶν τὸ πλῆθος. ὁ γὰρ
 εἰπὼν (ἔφη) τῶν αἰτίας αὐτῶν τῶν παλαιῶν φιλοσόφων, ἔ-
 δέν, ἐμοὶ γένεσθαι, πιθανὸν εἶρηκεν Ἐκατῶρος ὁ Ἀβαρρίτης.
 λέγει δὲ τοῖς ἀρχαίοις γυναικῶν πολλοὶ τῶν ἀκαλεῖν ἔπι
 τὴν ἐστίασιν, ἵνα πολλοὶ συνιδῶσι καὶ μῦθῶσιν ἐλατῆρας
 οὔσι, καὶ παρ' ἐλατῆρων γαμοῦσι. τοιαύτων γὰρ οἱ καμικῶν
 τοῖς πολυτελῶς καὶ σοβαρῶς λαμπερῆσι δειπνων καὶ πα-
 ρασκῶν γαμοῦσας, ὡς οὐ βεβαίως ὅσα δὲ παρὰ λέως ἐ-
 πισυνάπτοισιν. ὡς ὁ Μένανδρος πρὸς τὸν κελθόντα τῆς
 λαπαοῖς πρὸς ἑσθλῶν, δειπνῶν οὐ πρὸς
 γμάνυμφος λέγει. ἀλλ' ὅμως μὴ

σον ἐγκαλεῖν ἑτέροις δοκῶν, αὐτοὶ μηδὲν λέγοντες ἀποφῶνον. πρὸς εἰπὼν ἐγὼ, ὅσα δὲ μίαν ἐστίασιν πρὸς
 φασιν οὕτως ἐκδιδόν εἶναι καὶ πρὸς ὅσων, ὡς τῶν τῶν γαμοῦσων. καὶ γὰρ ἴσους τοῖς, καὶ πρὸς ἑσθλῶν φί-
 λων καὶ ξειζόντας, ἐστὶ πολλοὶς ἀκαλεῖν τῶν ἔπι τῶν δειπνῶν. ἢ δὲ γαμήλιος τῶν πρὸς κατῆρον ἔσθ' τὸν ὑμῶν

alta voce inelamantem, & facem, ac tibiam, quæ A
Homerus ait mulieribus ad fores stantibus esse
admirationi. itaque cum nemo ignoret conui-
uium agitari, verecundia ducti omnes necessarios,
familiares, & quocunque tandem pacto sibi con-
iunctos inuitant. Probantibus id reliquis, Theo ser-
monis in partem succedens: Esto, inquit, hæc: non
enim abludunt à vero. Sed, si placet, id adde, huiuf-
modi conuiuia non amicorum tantum esse, sed &
ad cognatos pertinere, ad finitatem alterius familiae
in gentem adscita. Ac quod plus habet momen-
ti, duabus in vnam cœuentibus familiam, cum ac-
cipiens dantis familiares & amicos, tum dans acci-
pientis existimans sibi comiter demerendos, dupli-
cem conuiuarum faciunt numerum. Denique cum
multa, adeoque pleraque in nuptiis mulieres pera-
gant: vbi adfunt mulieres, necesse est etiam viros
adhiberi.

*Virum mare an terra obsonio præbendo præstet.
Questio quarta.*

GALEPSVS Eubœæ, vbi thermæ sunt, locus est
natura ita factus, vt multa habeat ad volupta-
tes liberales conducentia. itaq; est cœnaculis
& conclauibus exædificatus, vt quasi pro communi
totius Græciæ refectorio vsurpetur. Ibi cum & ter-
restria multa capiuntur animalia, & volucra, nō mi-
nus mare annonam mensæ cōmodam suppeditat, in
locis puris mariq; pone litus profundo multos bo-
nosq; alens pisces. Maxime autem is locus frequen-
tatur vere vigente. Multi. n. tunc eo cōueniunt, mu-
tuaq; vtuntur in omnium copia rerum consuetudi-
ne, & per ocium plurima de rebus ad humanitatem
pertinentibus agitāt colloquia. Cum autem ibi de-
geret sophista Callisthenes, difficile erat alibi cœ-
nare. Erat. n. comitas eius tāta, vt denegare inuitanti
nemo posset: & id iucundissimum, quod omnes ele-
gantes solebat in vnum locum congregare. Sæpe-
numero quidem imitabatur Cimonem de anti-
quis, multos omnifque generis conuiuas amice ad
cœnam vocans. plerunque tamen Celeum, quem
primum narrant nobilium ac bonorum virorum
instituisse quotidianum conuentum, idque Pryta-
neum appellasse. Identidem autem huiusmodi cō-
uenientes cœtibus sermones sunt habiti. Euenit ali-
quando vt maiorem in modum varij appositi cibi,
occasionem præberent quærendi de obsoniis, ter-
E rane an mare ea suppeditaret cōmodiora. Ibi cum
reliqui fere omnes terrestria laudarent, multa, om-
nigena, & innumera generum ac discrimium va-
rietate abundantia: Symmachum Polycrates com-
pellans, Tu vero, inquit, animal bimare, totque in-
nutrite maribus, quæ sacram apud vos ambiunt Ni-
copolin, non defendis Neptunum? Equidem volo,
respondit Symmachus, teque mihi adiutorem ad-
voco, qui iucundissima Achaici matis parte frueris.
Enimvero, inquit Polycrates, à consuetudine ordie-
mur. Sicut enim de multis poetis vnum qui reliquis
præstat eximio nomine poetæ afficimus: ita cum F
multa sint obsonia, piscis tamen obtinuit, vt vel so-
lus vel præcipue piscis obsonium appellaretur, quia
virtute reliquis omnibus multo antecellat. Nam
obsonivoros & obsoniorum cupidos vocamus, nō
qui bubulis carnibus delectantur, vt Hercules,

A μέγα βοῶντα, καὶ τὴν δ' ἄδ' αὖ, καὶ τὸν αὐτὸν, ἀφ' ἧσιν Ὀμη-
ρος καὶ τὰς γυναικὰς ἰσαριθμῶς ἐπὶ ταῖς θύραις θαυμά-
ζειν καὶ θαυμάσαι. διὸ μηδενὸς ἀγνοοῦντος, τὴν ὑποδο-
χίαν καὶ τὴν κλησιν, ἀρχαῖοι μὲν ὡς ἀλιπεῖν, πρῶτον
τὰς σιωπῆς καὶ οἰκείας, καὶ ἀμωσγέτως παρορμήσας
αὐτοῖς ὡς λαμβάνουσι. ἀποδέξαμεν δὲ ἡμῶν, ὑπο-
λαβῶν ὁ Θεῶν, καὶ τοῦτο (εἶπεν) κείσθω· οὐκ ἀπίθα-
νον γὰρ ἔστι. κακείνο παρῶδες εἰ βούλει, τὰς τοιαύτας ἐ-
στάσεις, μὴ μόνον φιλικῶς, ἀλλὰ καὶ συγγενικῶς εἶναι, κα-
ταμιγνυμένης εἰς τὸ γένος ἐτέρας οἰκειότητος. ὁ δὲ τοῦ-
του μείζον ἔστιν, οἰκῶν εἰς τὸ αὐτὸ σμυιόντων δυοῖν, ὅ, τε
λαμβάνων τὰς τοῦ δίδοντος οἰκείας καὶ φίλους, ὅ, τε δι-
δοῖς τοῖς τοῦ λαμβάνοντος, οἰοῦντο δὲ φιλωφρονεῖσθαι
διπλασιάσασθαι τὴν ὑποδοχίαν. ἐπεὶ πολλὰ τῶν γαμικῶν,
ἢ τὰ πλεῖστα δράται διὰ γυναικῶν ἵπου δὴ γυναικῶν παρ-
εἰσι, καὶ τοῖς ἀνδράσιν αἰατῶν ἔστι ὡς λαμβάνεισθαι.

*Εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς διοφοτέρα.
Πρόβλημα δ'.*

CΤΗΣ Εὐβοίας ὁ Γάλιψος, οὗ τὰ θερμὰ χωρεῖον ἔστιν ἀειψοῦντα
αὐτοφύεις, πολλὰ παρὰ ἡδονὰς ἔχον ἐλδοθεῖοις, καὶ
κατεσκόλασμον οἰκήσει καὶ διαίταις, κρινὸν οἰκητή-
ειον ἀποδέδεικται τῆς Ἑλλάδος. πολλῶν δὲ καὶ πτερωτῶν
καὶ χερσῶν ἀλισκομένων, οὐχ ἡπτόν ἢ θαλάσσια παρέ-
χει τὴν ἀρετὴν διτράπεζον, ἐν τόποις καθαροῖς καὶ ἀγχι-
βαθεῖς ἡμῶν ἰχθύν καὶ πολὺν ἐκτρέφουσα. μάλιστα
δὲ αὐτῆι τὸ χωρεῖον ἀκμάζοντος ἔαρος· πολλοὶ γὰρ ἀφι-
κνοῦνται τὴν ὥραν αὐτῆι, καὶ σιωπῆς ποιούσιν μετ'
ἀλλήλων ἐν ἀφῆτοις πᾶσι, καὶ πλείστας παρὶ λόγους ὑπο-
D ρολῆς ἀφαιρέσας ἔχουσι. Καλλιθέτου δὲ τῆς σοφιστοῦ
παρῶτος, ἔργον ἢ ἀλαχθὶ δεικνύειν. ἀμαχος γὰρ ἡ φιλο-
φροσύνη, καὶ τὸ πρῶτον εἰς τὸ αὐτὸ σιωπῆν ἐπιφύσας τὰς
χαλεπῶς ἡδίστον παρεῖχε. πολλάκις μὲν γὰρ ἐμμεῖπο τῶν
παλαιῶν τὸν Κίμωνα, πολλοὶ καὶ πρῶταδοποιεῖσθαι ἡ-
δέως· αἰεὶ δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸν Κελεόν, ὃν παρῶτον ἰσορο-
σιν διδοκίμων καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κατὰ σκόλασμον αἰσώο-
δον καθημερινῶν, ὀνομάσθαι παρυτανεῖον. ἐγένοντο δὲ λό-
γῳ τοιαύτη σιωπῆς παρῶντες ἐκάστω· καὶ τότε παρ-
ἔχον ἀτράπεζον ποικιλώταται γινόμεναι, ζήτησιν ὑπο-
E ὄψων, πότερον τὰ ἐκ γῆς ἢ τὰ ἐκ θαλάσσης ἐπιτηδέωτε-
ρα καὶ τῶν ἄλλων σχεδὸν ἀπύρτων ἐπαμνοῦντων τὰ ἐκ γῆς
πολλὰ καὶ πρῶταδοπα καὶ δυσεξαίθημιτα τοῖς γένεσι καὶ
ταῖς ἀφαιρέσας, τὸν Σύμμαχον ὁ Πολυκράτης παρῶ-
γροῦσας, Σὺ δ' (εἶπεν) ἀμφιάλων ὢν ζῶν, καὶ ποσαύτας
ἐπιτηδαιμῶν θαλάσσιαι, αἰ τὴν ἰερεῖν πέριξ ὑμῶν ἐ-
λίθησι Νικόπολιν, οὐκ ἀμύεις τὰ Προσφῶνι, Βοῦλομαί
γενὴ Δία, (ὁ Σύμμαχος εἶπε) καὶ σὲ ὡς λαμβάνω, καὶ
ὡς λαμβάνω τὰ ἡδίστα τὰ Ἀχαϊκῆς κερπούμενον θαλάσσιαι.
Οὐκ οὐκ ἔφη παρῶτον ὁ Πολυκράτης ἴωμεν ἐπὶ τὴν σιωπῆ-
σαν. ὡς γὰρ πολλῶν ὄντων ποιητῶν εἶνα τὸν κερπίσον ὄλα-
ρέτως ποιητῶν καλοῦμεν, οὕτως πολλῶν ὄντων ὄψων ἐνε-
νίκηκεν ὁ ἰχθύς μόνον ἢ μάλιστα γὰρ ὄψων καλεῖσθαι, διὰ τὸ
πολὺ πρῶτον εἶρη κερπεῖν. καὶ γὰρ ὄψων ἀρετῆς καὶ φιλο-
φροσύνης λέγεται, οὐχὶ τοῖς βουείοις χαλεπῶς ὡς παρῶν Ἡρακλῆς,
kkk iij

ὅς τις κρίασι χλωρὰ σὺν ἔχων ἡδύεν· ὁ δὲ τὸν φιλόσου-
 κεν, οἷος ἔστι Πλάτων· οὐ φιλόσοφον, οἷος Ἀρκεσίλαος· ἀλλὰ
 τοὺς πρὸς τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας ἐκείσοτε, καὶ τὴν κώ-
 δωνος ὀξέως ἀκρύνοντας. καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν Φιλοκράτην
 φησὶν ἐκ τῆς περὶ τοῦ χυμίου πόρνου καὶ ἰχθύος ἀρρε-
 ζῆν, ἐπὶ ὀψοφαγία καὶ ἀσελγείᾳ τὸν ἀνδρα λαιδωρῶν. ὁ δὲ
 Κτισσιφῶν οὐ κακῶς ὀψοφάγου ἱνὸς ἐν τῇ βουλήν βοῶντος
 ῥαγήσασθαι, Μηδαμῶς (εἶπεν) ὡς ἀφ᾽ ἑστέ ποιήσης ἡμᾶς
 ἰχθυοβρώτας. ὁ δὲ τὸ σιχθῆδον τῆτο ποιήσας, Πρὸς καππα-
 εῖον ζῆς, διωάμυρος πρὸς αἴθια, τί ποτε βούλεται; τί οἱ
 πολλοὶ βούλονται πρὸς τῶν ὄταν ἡδύως χυμάσαι πρὸς κα-
 λωῶτες ἀλλήλους, λέγουσι, σήμερον ἀκρόσασθαι; οὐχὶ ὁ
 παρ᾽ ἀκτῆ δειπνῶν ἡδύων ἀποφάμοισιν, ὡς πρὸς ἔστιν; οὐδ᾽ ἔ-
 τα κύματα καὶ τὰς ψιφίδας (τῆ γὰρ ἐπ᾽ ἀκτῆς, ἵς λέκ-
 τον ὀψάται καὶ καππαεῖν) ἀλλ᾽ ὡς ἰχθύος ἀφθόνου καὶ
 νεαροῦ τῶν πρὸς ἄλιον τρέπεζαν ὑποσῶσαν. καὶ μάλιστα
 καὶ πιπράσκειται πρὸς ἄλιον, ἀπὸ δὲ τῶν ἡμιώτατον τὸ θα-
 λατῆιον ὄψον. ὁ γὰρ Κλάτων ἐχὺν ὑπερβολικῶς, ἀλλ᾽ ἀλη-
 θῶς πρὸς τὴν τρυφίην καὶ πολυτέλειαν τῆς πόλεως δημη-
 γροῦν εἶπεν, ὅτι πλείονος πιπράσκειται ὡς Ῥώμῃ ἰχθύος ἢ
 βοῶς. κεράμειν τε γὰρ πωλοῦσι ἡμῆς, ὅσον ὅτι ἀν᾽ ἐκάτομβη
 βύπερος ἀλφοὶ καὶ ἀκαρπείσα. καὶ τοὶ Φαρμάκων δυ-
 νάμεως, οἱ αἰτεικώτατος, ἀεισὸς κριτῆς, καὶ μελῶν δρετῆς
 ὁ φιλομουσότητος. ἐκείνῳ καὶ δρετῆς ὄψων, ὁ φιλοσοφίατος.
 εἰ δὲ γὰρ Πυθαγόρα γε τούτων, εἰ δὲ Ξενοκράτης διαίτητῆς χη-
 ρεῖον Ἀνταγόρα δὲ τὰ ποιητῆς, καὶ Φιλοξένῳ τὰς Ἐρῦξιδος, καὶ
 τὰς ζωνοφῶν Ἀνδροκύδῃ, ὃν φασὶ τῶν Σκύλλαι ζωνοφ-
 φοῦντα, τοὺς πρὸς αὐτὴν ἰχθύος ἐμπαρῆσατα καὶ ζωικώτατα
 εἰ ὀψοφαγίας ἐξεργάσασθαι. Ἀνταγόρα δὲ ὁ βασιλεὺς Ἀν-
 τήνης ὡς τὰς εἰρηνοπέδῳ λοπάδα γήρων ἔβροντι πρὸς ζω-
 σμύα πρὸς ἀλάς, Ἀρεῖα (εἶπε) τὸν Ὀμηρον οἷος τὰς τῆς
 Ἀγαμέμνονος πρὸς ζῆς ἀναγεῖναι γήρων ἔβροντι; κα-
 κείνος ἔφαλως, Σὺ δὲ οἷός (εἶπεν) τὸν Ἀγαμέμνονα τὰς
 πρὸς ζῆς ἐκείνας ἐργάσασθαι πολυπραγμονοῦντα ἵς ἐπὶ
 τὰς εἰρηνοπέδῳ γήρων ἔβροντι; ταῦτα εἶπεν ὁ Πολυκράτης.
 ἐγὼ δὲ συμβάλλομαι καὶ τῇ Δία τοὺς ἰχθυοπωλοῖς ἀπὸ
 τῶν μὲν τῶν καὶ τῆς συνηθείας. ἐγὼ δὲ (ὁ Σύμμαχος ἔφη) τὰς
 πρὸς ζῆς μὲν ἀουδῆς πρὸς ζῆς καὶ ἀλελεικώτερον.
 εἰ γὰρ ὄψον ἔστι τὸ τῆν Ἐσφίω ἐφιδύον, ἀεισὸν αὐτῶν εἶναι ὁ
 μάλιστα τῶν ὄρεζιν ὅτι τὰς αἰτω καταχεῖν διωάμυρον.
 ὡς πρὸ οὖν οἱ πρὸς ζῆς ἀφθόντες ἐλπίσκει φιλόσοφοι
 σκεπτικώτατον εἶναι τῆς βίου τὸ ἐλπίζειν ἀποφάμοισιν,
 τὰς πάσης ἐλπίδος οὐχ ἡδύωουσιν
 νεκτὸν εἶναι τὸν βίον, οὕτως καὶ τῆς ὅτι τῶν Ἐσφίω ὄρε-
 ζῆς σκεπτικῶν γέγον, οὐ μὴ παρῶντος ἀχαεὶς γίνεται Ἐ-
 φῆ πᾶσα, καὶ δύσβρωτος. τῶν μὲν οὖν ἐκ γῆς τοῖσιν ὁ δὲ ἐν
 δὲ ῥήσας· τῶν δὲ θαλατῆων τὸ ἀλάς πρὸς ζῆς, οὐ χωρεῖς οὐ-
 δὲν, ὡς ἔπος εἶπεν, ὅτιν ἐδάδιμον· ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπὸ τῶν
 ἐρμιγνύμυρος σκεπτικῶν. διὸ καὶ Δήμητρος σκίναος ὁ
 Γροσφῶν, καὶ τῶν ἄλλων ὄψων οἱ ἄλλες ἡδύων ὄψων εἰσὶν· οἱ
 γὰρ ἡρώες ὑπελοῖς καὶ λιπῆς ἐτάδες ὡς πρὸς ἀσκητῶν διαί-
 τῆς ὄντες, καὶ τῆς Ἐσφῆς πᾶσαν ἡδύων ὅτιν ἔπειτον καὶ πε-
 εἰργῶν ἀφιδύοντες, ὡς μὴ δὲ ἰχθύσι χηρῶσαι, πρὸς τὸν Ἑλλάσποντον
 χηρῶς ἀλάς πρὸς φέρεσθαι· μὲν τῶν οὖν τῶν ὄψων μόνον ἀπαραίτητον ἔστιν.
 ὡς γὰρ τὰ χηρῶματα
 τος, οὕτως οἱ χυμοὶ
 λος δέονται πρὸς ὁ
 σαὶ τὴν ἀφθόν.

A qui post carnē virides ficus edit: non qui ficubus, vt
 Plato: non qui vuis, vt Arcefilaus: sed qui subinde in
 foro piscario versantur, & tintinnabulum celeriter
 exaudiunt. Et Philocratē Demosthenes auro proditi-
 one parto scorta & pisces emere dicēs, gulæ studi-
 um ac libidinē homini exprobrauit. Ac non inepte
 Ctesiphō quodā obsonivoro in senatu vociferāte, Cre-
 pabo medius: Nequaquam, inquit, nos piscium
 escam facias. Iam qui verficulum huncce fecit,
Ad capparim viniis, cum liceat ad anthiam,
 quid sibi voluit? Quid, bone Iupiter, volunt sibi, qui
 ad oblectationem se mutuo inuitates dicunt, hodie
 in acta cenabimus? nonne quod in litore cenam,
 vt est, suauissimā esse sentiunt? non quidem propter
 fluctū aut lapillos (quis. n. in litore Lecythum & cap-
 parim mensæ adhibeat?) sed quod copiosi ac recen-
 tes pisces mensam sint iustituri. Adde quod om-
 nium aliorum obsoniorum precium exceditur à
 marino. Cato sane non ultra modū, sed vere dicen-
 do invehens in luxū vrbs dixit, Pluris vendi piscem
 quam bouem. Testam. n. piscium plenam tanti ven-
 dunt, quantū vix redimatur centum ouibus & vno
 boue capitis loco præcedente (quod fuit sacrificii
 solennis genus) mactatis. Porro vt de medicamen-
 tis medicus optime, de cantu musicus iudicat, sic eti-
 am de obsoniorum præstantia is, qui impendio iis
 studet. Non enim Pythagora heic arbitro vtetur
 aut Xenocrate: sed Antagora poeta, & Philoxeno
 Eryxidis F. & Androcycle pictore: quem aiunt
 cum Scyllam pingeret, pisces circa eam ad vi-
 uum vsque studiosissime expinxisse, quod obsoniis
 esset deditus. Antagoræ autem poetæ in castris cō-
 gros elixanti atq; accincto superveniens Antigonus
 rex, Putasne (inquit) Homerum cōgros coquentem
 Agamemnonis res gestas descripsisse? & ille non in-
 epte respondit: Tu vero putas Agamemnonem res
 istas gessisse, curiose inquirendo quis in castris con-
 gros elixaret? Hæc, inquit Polycrates, ego pro pisci-
 um patrocinio attuli, fretus & testimonio pisces ven-
 dentium, & consuetudine. Ego vero, ait Symmachus,
 ferio rem, ac magis dialectice aggrediar. Nam si id
 est obsonium, quod cibum reddit suauiore: vtique
 optimum id fuerit obsonium, quod maxime deti-
 nere appetitum in cibo valet. Ergo sicut philosophi,
 qui à spe quam vnice prædicabant Elpistici dicti
 sunt, nihil esse pronunciauerunt quod vitam magis
 contineat atque spes, qua non condiente eam vita
 sit intolerabilis: ita etiam ad alimentum id pone-
 mus appetitum continere, sine quo id plane ingra-
 tum & incommodum sit futurum. At eorum quæ
 terra suggerit, nihil tale inuenies. mare vero salem
 suppeditat. Primum absque sale nihil omnino est
 esui, qui admixtus ipsum etiam panem condit. Ita-
 que eodem in fano Neptunus & Ceres habentur.
 Deinde reliquis obsoniis sales dulcius sunt obso-
 nium. Nam heroes tenui & frugali vsi & exercita-
 tione adfueti victui, omnemque adscititiam & o-
 ciosam voluptatem à mensis arcentes suis, ita qui-
 dem vt castris ad Hellespontum positis, tamen pi-
 scibus abstinerent: carnes nihilominus absque sale
 edere non sustinuerunt: testantes id solum obso-
 nium repudiari non posse. Vt enim colores lumine,
 ita sapes sale opus habent vt sensum adficiant. *

εί δὲ δὺς μορφονή ἐκείνη πολέρον, ἀλλ' οὐκ ἀκαθάρτου καὶ γρη
καὶ κεραυδέλου καὶ ἀγλόμερου τὴν ὄψιν ἀποκρίτερον, ἢ
τὴν φύσιν ἀμυσότερον· οἷς ὡς ἀγνώτατοις ἱεροῖς Αἰγυπτίων
ἄλλοι προσφέρονται. τὴν δὲ ἡ δὲ ἀποχρησθῆσαι καὶ πημάσθ
λέγουσι. πρῶτη γὰρ ἔλασσα τὰ πρῶτον τῆς ὀρυχῆς (ὡς
φασὶ) τὴν γῆν, ἵχνος δ' ὀρέσεως ἔθηκε, καὶ ὁ τῆς ὕψους ὑ-
ψηλῆς τοῦ ἔργου. ὅταν καὶ τοῦτομα ἡμέρας τὰ ἐργαλεία
λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὕψους. οἱ δὲ τὰ μαλθακὰ καὶ κίβρα τῆς
χώρας Αἰγυπτίῳ γεωργουῦντες. ὁ δὲ δ' ὀρέτρει δέονται ποπα-
ραπύ, ἀλλ' ὅταν ὁ Νεῖλος ἀπορρέῃ, κατὰ βέβηλας τὰς ἀ-
ρῆρας, ἐπαχθυοῦντες, τὰς ἑκατέδαλον· αἱ δὲ χηρῶτα
μῦμαι πάντα καὶ ὀρυχῆ, τὰ χυτὴν γῆν ἐσρέσαν ἐκβάθου,
καὶ τὸν ἀπὸρον ἀπέκρυσαν. οὐδεὶς δὲ θαυμάζειν εἰ ἀφ' αὐτοῦ
πρὸς τὴν οὐκ ἐπίστατον, ἐτέρων ζώων μείζονας ἐπ' αἰτίας γλί-
σθαι, ἐπίων δὲ καὶ πάντων γελῶν, πρὸς ἐχόντων πρὸς τὰς
βαρβάρους. τὴν μὲν γὰρ μυγαλίαν ἐκτετῆσθαι λέγουσιν
ὑπὸ Αἰγυπτίων τυφλῶν οὖσαν. ὅτι τὸ σκῆτος τῆς φωτὸς ἡ-
ρηῶτο ἀρεσύτερον· τὴν τε αὖτὴν ἐκ μῦων πέμπτη γε-
νεῖται μύλιας οὖσης. ἐπὶ μείζονα τὸ ἦπαρ ἐπὶ τοῖς ἀφα-
νισμοῖς τῆς σελήνης. τὸν λέοντα τὰ ἡλίαν συνοικεῖσιν, ὅτι τῆ
γαμψοῦντων τετραπόδων βλάπτουσι τὴν κτῆμόνος· κριμαται
δὲ ἀκαρῆς ἡρόου, καὶ ὑπολαμπει τὰ ὄμματ' αὐτοῦ καὶ τοῦ
πρὸς. κριμαται δὲ καὶ καταχάσματα τῆς λεοντίων ἐξίασιν κρι-
νοῖς, ὅτι Νεῖλος ἐπάγει νέον ὕδωρ τῆς Αἰγυπτίων δροῦ-
ρας, ἡλίαν τὸν λέοντα παρὰ δ' ὄντος. τὴν δὲ ἴσιν φασὶν ἐκ-
καρθεῖσθαι δὴ τὸν ἑλκεῖν δύο δρεχμάς. ὅσον ἀρπὶ παιδὶς
γερονότος καρδίαν. ποιεῖ δὲ τῆ τῆς ποδῶν ἀποκρίσει πρὸς
ἀλλήλους, καὶ πρὸς τὸν ῥύγχος, ἰσὺπὸρον τείγανον. καὶ π
αὐτῆς Αἰγυπτίους αἰπῶτο τῆς ποταμῆς ἀλογίας, ὅπου καὶ
τῆς Πυθαγορείου ἰσορροπία καὶ ἀλεκτροῖνα λῶχον σέβασθ
καὶ τῆς θαλατῆων μάλισα τείγλης καὶ ἀκαλήφης ἀπέ-
χεσθαι· τοῖς δὲ ἀπὸ Ζωρῶδ' ἔρου μάγους, ἡμῶν μὲν ἐπὶ τοῖς
μάλισα τὸν χερσῶν ἐχθρὸν, ἐχθαίρειν δὲ τοῖς ἐνύδροις μῦς,
καὶ τὸν ἀποκτείνουσα πλείους, θεοφιλή καὶ μακάριον νο-
μίσειν· αἶμα δὲ καὶ τοῖς Γουδαίοις, εἴπερ ἐβδελύθητον τὴν
ἡ, ἀποκτείνειν αὐτὸν ὡς ἀφ' οἰμαρῆ τοῖς μῦς ἀποκτείνουσι· νῦν
δὲ ὁμοίως τὰ φασὶν ὁ ἀεὶ δὲ ἀπορρητόν ἐστιν αὐτοῖς· καὶ
ἴσως ἔχει λόγον· ὡς τὸν ὄνον δὲ ἀναφύωσθαι πηγῶν ἀδῶν
ὑδάτος ἡμῶν, οὕτως καὶ τὴν ἡ σέβασθαι ἀπὸρον καὶ
δρόπου διδάσκαλον ἡμοῦν. ἢ Δία καὶ τῆ λαγρούφη-
σί πρὸς ἀπέχεσθαι τοῖς ἀνδράς, ὡς μυσσῶν καὶ ἀκαθάρτον
δυσχεραίνουσα ὁ ζῶον. οὐδὲ ὁ Λαμπαρίας
ὑπολαβῶν, Ἀλλὰ ἔμην λαγροῦ ἀπέχον· ἀφ' αὐτῆς τῆς
τὸν ὄνον ὑπὸ αὐτῶν μυσσῶν ἐμφερέσατον. ὁ γὰρ
λαγρὸς μεγάλως ἔοικε καὶ τῶν ἐν δεινοῖς εἶναι. καὶ γὰρ ἡ-
χεῖα, καὶ τὰ ὄτα, καὶ τῆ ὀμμάτων ἢ λιπαρότης, καὶ ὁ
αλμυρὸν ἔοικε θαυμασίως· ὥστε μηδὲν οὕτως μηδὲ μικρὸν
μεγάλῳ τὴν μορφῶν ὁμοίον γερονεῖναι. εἰ μὴ ἢ Δία καὶ
πρὸς τὰς ὁμοιότητάς αἰγυπτιάζοντες τὴν ὠκυτότητα τῆς ζῶου
γεῖν ἡρηῶται, καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀσθητικῶν. ὅ, τε γὰρ ὁ-
φθαλμὸς ἀτρυτός ἐστιν αὐτῶν, ὥστε καὶ καθεύδειν ἀναπε-
πταῖοις τοῖς ὀμμασιν. ὁξυκρία δὲ δοκεῖ ἀφ' αὐτῶν, ἢν
Αἰγυπῶται θαυμάσαντες, ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν ἀκρίβ
σημῆνοισιν τοῖς λαγροῖς γράφοντες. ὁ δὲ ὕειον κρέας οἱ ἀνδρες ἀφοσιόσθαι δοκεῖσιν ὅτι μάλισα οἱ βαρβάρους
τὰς ἐπιλόκιμα καὶ λέωρας δυσχεραίνουσι, καὶ τῆ πρῶτον ἡ τῶν τοιαῦτα καταβόσκασθαι πάντα τοῖς ἀνδράσιν οἰόνται.

A Porcus deformis est. quid tum postea? est etiam fœ-
dus: tamen cātharo, gryphe, crocodilo, fele turpior
non est, aut natura ineptior: quorum alia ab aliis
AEgyptiorum, sacerdotum sanctissimis coluntur.
Quod autem sui parcutur, isque in honore habetur,
non caret ratione. Prima. n. sus (vt aiunt) rostro ter-
ram findens, vestigiū arationis impressit, ac vomeris
opus submonstrauit: quem hynin inde dictum sunt
qui putent. Iam AEgyptij qui cauam & mollem in-
colunt regionem, omnino etiam aratri vltum non
admittunt: sed postquam Nilus eluue sua solum ri-
gavit, eum subsequentes sues in agros depellunt. ce-
vero calcanda ac fodienda tellure celeriter eam al-
te subvertunt, semenque occulunt Neq; rapi in ad-
B mirationem hoc debet, si sunt qui hac de causa suū
esu abstinent: cū apud barbaros alia animalia in ma-
iorem sint honore ob causas viliores, aut etiā plane ri-
diculas. Nā murem araneum (si quidē is mygale est)
diuinos reperisse honores aiunt apud AEgyptos p-
C pter cecitatem: quod tenebras luce antiquiores
arbitrentur: eamque ē muribus nasci quinta atate,
in nouilunio: atque iecur eius de inui lumine Lu-
nae deficiente. Leonem vero Soli dedicant, quod de
curui vnguib; quadrupedibus sola leæna viden-
tam edat fœtum, quod momento temporis dormi-
at, oculiq; dormientis suffulgeant. & quod Leōnini
D fontes & hiatus suos noua aqua repletos inueniunt,
Nilo exvndante quando Sol per Leonem transit. I-
bin ferunt recens ex ouo exclusam duas appende e
diachmas: quantum etiam recens nati infantis cor
appendit. Ibis quoque pedum diductiōe, eorū
inter se & cum rostro comparatione, triangu-
lum repræsentat æquilaterum. Et quis tandem
has culpet AEgyptiorum ineptias: cum memoria
proditum sit Pythagoricos quoque album vene-
rari gallum: & de marinis nullo maxime viticaque
abstinere. magos autem, qui à Zoroastre descen-
dunt, terrestrem echinum quam maxime venerari,
mures aquatiles odisse, diis que carum & beatum
iudicare eum qui plurimos interfecerit. Existimo
autem, Iudæos, si abominarentur porcum, inter-
fecturos eum fuisse, sicut mures necant magi. Nam
tam interficere, quam edere suum iis est religio. Et
fortassis rationi hoc consentit, sicut asino fuit est
apud eos honor, qui fontem aquæ eis demonstra-
uit: ita suum eos revereri, vt rationis & arationis ma-
gistrum. Nisi forte etiam leporum esu abstinere Iu-
dæos dicendum putemus, quod vt pollutos & im-
puros avertentur. neq; sermonem excipiens Læ-
prias: sed leporis quidem * propter * bestia si-
milima. Videtur enim lepus magnitudine & celeri-
tate sentiendi instrumentorum pollere. nā & color, &
aures, & nitor oculorū, & falsū mirabiliter cōuenit:
vt nihil omnino tam parū tā magno sit, ad formam
quod attinet, simile. Nisi me hercle etiā ob similitu-
dinos emulatione AEgyptiorū ducti, velocitatē ani-
malis diuinā reputant, itemq; sensus instrumentorū
subtilitatem. Nā leporum oculi adeo sunt indefessi,
vt etiā apertis iis dormiant. Celeritate autē exaudi-
endi videtur aliis anteire. cuius admiratione ducti
AEgyptij in suis sacris litteris picto lepore auditum
significāt. Suillam autem carnem Iudæi abominari
* quod maxime barbari abhorrent à vitiligini-
bus & lepra, quas putant esu harum carnū adscisci.

Etenim videmus suem sub ventre plenum esse lepra & scabiosis maligne pustulis : quæ sane existimantur à prava corporis affectione & corruptela eorum quæ intus sunt in superficiem erumpere. Porro autem suis victus ita turbidus & immundus non caret vitio. nullum enim animal videmus ita gaudere cæno ac sordidis impurisq; locis. etiam si non incamus rationem ortus & naturæ quam in se habent. Oculi etiam porcorum ita dicuntur confracti, & humi defixi, vt nihil eorum vnquam cernant, quæ superne sunt, neque in cælum intueantur: nisi supini contra naturam facti pupillas sursum obuertant, ideoq; animal hoc, alia clamosissimum, vbi supinatum fuerit, tacere attonitū in solenti conspectu cæli, maioriq; metu vociferationem eius reprimi putant. Si vero fabulosa etiam licet huc adferre, fertur Adonis à sue interfectus. Adonis autem idem cum Baccho esse creditur: & multa peraguntur in vtiusque sacrificiis, quæ fidem faciant huic sententiæ. Alij Adonidem fuisse amasium Bacchi autumant, & versus est in hunc sensum Phanoclis, amori dediti hominis.

*Per montes errans diuum cum nosset Adonin,
Cypriada coniectans egregiam, rapuit.*

Heic Symmachus admiratus admodum ea quæ erant dicta, An tu, inquit, gentilem nostrum deum ò Lampria, Euum & excitatorem mulierum dictum, & cuius gloria infanientium floreant honoribus, Ebraeorum mysteriis transfer bis atque adoptas? aut reuera est ratio quædam, quæ Adonidem cum Baccho eundem esse demonstrat? Mæragenes autem succurrens: Fac, ait, hunc missum. Ego, qui Atheniensis sum, respondeo tibi ac dico, diuersos neutiquam esse. Et quidem pleraque huc pertinentia argumenta, iis duntaxat nota sunt & dici fas est, qui Trietericam (seu triennalem) apud nos Panteldan (perfectum nimirum numinis cultum) initiati tenent. Quæ vero ediffere inter amicos nulla religio prohibet, maxime apud vinum & dona Bacchi, ea si isti iubent, paratus sum proferre. Cum iuberent & flagitarent omnes: Primum, inquit, maximæ & perfectissimæ Iudæorum solennitatis & tempus & modus cum Bacchi sacris congruit. Quod enim ipsi vocant Ieiunium, id sic celebrant, vt maxime feruente vindemia proponant mensas in quibus expositæ sint omnis generis fruges: & sub tabernaculis defident potissimum è palmitibus & edera quæ contexuntur: & diem quæ festum antecedit, Tabernaculariam nominant. Paucis vero post diebus aliam festiuitatem non obscure, sed omnino aperte Baccho nuncupatam celebrant. Est etiam solenne apud eos festum cradephoria à palmitibus gestandis, & thyrsophoria, vbi thyrsos gestantes in templum intrat, quid intus faciant, ignoro: credibile est Bacchi ab iis sacra peragi. nam & tubis exiguis, sicut Argiui Bacchanalibus videntur ad evocationem numinis: & alij progrediuntur citharis ludetes, quos ipsi Leuitas appellant, siue à Lysio, siue ab Euio (vtraque vox Baccho congruit) ita dictos. Opinor etiam sabbatorū ferias nō plane à Baccho esse alienas. Quod enim Sabbos etiamnum multi Bacchos appellant, eamque edant vocem dum orgia Bacchi celebrant * licet & è Demosthene ostendere, & è Menandro, & non de * aliquis forte dixerit, factum esse ob asebctum, id est impietatem qua tenentur bacchantes

A πᾶσαν δὲ ἡμῶν τὴν γαστέρα λέγεται ἀνάπλεων καὶ ψω-
εἰκῶν ἐξαιρημάτων ὀρώμεν· ἀδὴ, καὶ χεῖρας ἰνὸς ἐκ γμο-
μῆνης τὰ σώματι καὶ φθορῆς, ὅπτι τρέχον δοκεῖ τοῖς σώμασιν.
οὐ μὲν ἄλλὰ καὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ διαίτῃ τῆς θρέμματος
ἐχθρὰ πονηρία. οὐδὲν γὰρ ἄλλο βορβόρον χαῖρον οὕτω καὶ
τοποῖς ῥυπαροῖς καὶ ἀκαθάρτοις ὀρώμεν, ἐξω λόγου ὑπερῆμοι,
μετὰ τὴν ἡμεσιν, καὶ τὴν φύσιν ἐν αὐτοῖς ἐχθρὰ τοῖς σώμασι. λέ-
γεται δὲ καὶ τὰ ὄμματα τῶν ἡμῶν οὕτως ἐκκεκλάσθαι καὶ κα-
πνοπάσθαι τῆς ὄψεως, ὥστε μηδεὶς ἀντιλαμβάνεσθαι
μηδέποτε τῶν αἰῶν, μηδὲ παρορᾶν τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ μὴ φε-
ρομένων ὑπερῶν ἀναστροφῶν ἵνα τῶν φύσιν αἰχράναι λα-
βωσιν. διὸ καὶ μάλιτα κραυγὴν χεῖρας ἔχοντες τὸ ζῶον, ἡσυχά-
ζειν ὄταν ἔτι φέρηται, καὶ σιωπᾶν κατατεταμνημένοι ἀπὸ τῆς
τῶν οὐρανῶν καὶ κρείττονι φόβῳ τῆς βοᾶν συνεχόμενον. εἰ δὲ δεῖ
καὶ τὰ μυθικὰ παραλαβεῖν, λέγεται μὲν ὁ Ἀδωνίς ὑπὸ
Ἰσχυροῦ Διὰ φαρμάκων, τὸν δὲ Ἀδωνίον, οὐχ ἔπειρον, ἀλλὰ
Διόνυσον εἶναι νομίζουσι καὶ πολλὰ τῶν τελευτημάτων ἐκατέ-
ρω πρὸς τὰς ἐορτὰς βεβαίῳ τὸν λόγον. οἱ δὲ παιδικὰ τοῦ
Διονύσου γινώσκοντες, καὶ Φανοκλῆς ἐρωτικὸς αἰὲρ ὠδέπῳ πε-
ποίηκεν,

C Εἰδὼς γὰρ ὅτι Ἀδωνίον ὀρειφοῖτης Διόνυσος
ἦ ῥησεν, ἡ γὰρ κλύε κούριν ἐποικύμενος, + θαυμά- + οὐδ. (α) φαυλ. ἀδ.
σας δὲ τὸ ὅτι πρὸ ῥηθῆν ὁ Σίμμιχος, Ἀῖσα (ἐφη) οὐ τὸν πα-
τριώτῳ θεῶν ὡς Λαμφοῖα θῖον ἱσιγυῖα καὶ μνημομέ-
νας ἀνέροντα πηῖσι, Διόνυσον ἐχέει φειδ καὶ ὑποποιεῖς
τοῖς Ἑβραίων ἀπορήτοις; ἢ τῶ ὄντι λόγος ἐστὶ πῶς ὁ ποῦτον
ἐκείνῳ τὸν αὐτὸν ἀποφαινοῦν; ὁ δὲ Μοισαρχῆς ὑπολα-
βῶν, Ἐὰ τῶ πν, εἶπεν· ἐγὼ γὰρ Ἀδωνίος ὢν ἀποκρίνομαι σοι
καὶ λέγω μηδένα ἄλλον εἶναι καὶ τὰ μὲν πολλὰ τῶν εἰς τοῦτο
τεμνέων μόνους ἐστὶ ρητὰ καὶ διδακτὰ τοῖς μουσικοῖς
D παρ' ἡμῖν ἐς τὴν τριετηρικὴν περὶ τέλειαν· ἀδὲ λόγῳ διελεῖν
οὐ κενώλυται πρὸς φίλους αἰδρας, ἄλλως τε καὶ παρ' οἶνον
ὅτι τοῖς τῶ θεοῦ δώροις, ἀλλ' οὕτω κελθῶσι, λέγειν ἔτι μοι.
πάντων οἶνον κελθόντων καὶ δεομένων, πρὸς τὸν μὲν ἔφη τῆς
μεγίστης καὶ τελειοτάτης ἐορτῆς παρ' αὐτοῖς ὁ καρὸς ἐστὶ καὶ ὁ
ἔσπος Διονύσου παροσκήκων. τὴν γὰρ λεγομένην ἡμερῶν ἀ-
κμαζοῖα τρυγητὰ τεραπέζας τε παροσκήκωνται πᾶσι ποδαπῆ;
ὁ πῶρος, ὑπὸ σκηνῆς, καὶ κηλῶσιν ἐκ κλημάτων μά-
λιτα καὶ κηλοῦ Διὰ πεπλεγμένων, καὶ τὴν παροσκήκων τῆς
ἐορτῆς σκηνῶν ἐνομάζουσι. ὀλίγας δὲ ὑπερὸν ἡμερῶν ἄλλην
E ἐορτὴν οὐκ ἂν δι' ἀμνημάτων ἀλλὰ ἀπὸ κρις Βάκχου κα-
λουμένην τελευτῶν. ἐστὶ δὲ καὶ κρητοσφορία ἡς ἐορτὴ καὶ
θύρσοφορία παρ' αὐτοῖς, ἐν ἣ θύρσοις ἐχόντες εἰς τὸ ἱερόν εἰ-
σίασιν· εἰσελθόντες δὲ ὁ, πιδρῶσιν οὐκ ἴσμεν. εἰκὸς δὲ Βακ-
χείαν εἶναι τὰ ποδῶν καὶ γὰρ σάλπιγγι μικρῆς ὡς παρ'
Ἀργεῖοι τοῖς Διονυσίοις, ἀκακαλέμενοι τὸ θεῶν χεῖρας, καὶ
καταείζοντες ἔπειρα παροσκήκων οὐκ αὐτοῖς Λαίτας παροσο-
νομάζουσι, εἴτε πρὸς τὸν λύσιον, εἴτε μάλλον πρὸς τὸ
θεῶν τῆς ὅπτικῆς γενημένης. οἱ μὲν γὰρ τὴν τῶν σαβ-
βάτων ἐορτὴν μὴ περὶ τὰ πασιν ἀπαροσκήκων εἶναι. Σίε-
C τοῖς γὰρ καὶ ἡμῶν ἐπὶ πολλοὶ τοῖς Βάκχοις καλοῦσι, καὶ τῶν
τῶν ἀφῆσιν τῶν φωνῶν ὅταν ὀργαζῶσι τῶν θεῶν
σιν ἐστὶ δὴ πῶ καὶ τῶν Δημοσθένους λαβῶν καὶ
τῶν Μενανδρου. καὶ οὐκ ἀπὸ ἔσπου τῆς αἰφαινης, τοῦτο μὴ
πεποίησθαι πρὸς ἵνα σέβουσι, ἢ κατέχευε τοῖς βακχεύουσιν.

αὐτοὶ δὲ τὰ λόγῳ μῦθου οὖσι ὅτι σάββατον ἡμῶσι, μάλιστα
 μὲν πίνειν καὶ οἶνον καὶ πρὸς ἀκαλουῦτες ἀλλήλους· ὅταν δὲ
 καλῶς ἡμεῖς, ἀπογυῖσθαι γὰρ πρὸς ἀκαλουῦτες ἀκαλουῦτες νομί-
 ζοντες. καὶ ταῦτα μὲν εἰκότα φαίη τις αἰεὶ καὶ κρείττος ἐν
 αὐτοῖς. ὡς ἔστιν μὲν ὁ ἀρχιερεὺς ἐλέγχῃ, μὲν φέρεται τε
 παρὰ τὸν ἑορταῖς, καὶ νεβείδα χρυσόπασσον ἐπιμύθους χι-
 τῶνα δὲ ποδῆρη φορεῖν καὶ χρυσοῖς. κώδωνες δὲ πολλοὶ κα-
 τακρέμματα τῆς ἐσθῆτος, ὑποκρομμῶτες ἐν τῷ βαδίζειν
 (ὡς καὶ παρ' ἡμῶν ἰσοφοῖς χροῦνται πρὸς τὰ νῦν τέλεια) καὶ
 χαλκῶδες τὸ θεοῦ πινυῖας παρὰ τὸν χρυσοῦσι· καὶ ὁ δὲ φωνῶ-
 μῶς ἐν τοῖς ἐναυλοῖς τὸ μετῴρου ἡύρος ἀντετυπωμῶς
 καὶ τύμπουρα. ταῦτα γὰρ ὁδοῦ δὴ πούθεν ἄλλῃ θεῶν ἢ Διο-
 νύσου παρὰ τὸν μέλι μὲν ἔχει παρὰ τὸν φέρεται τὸ ἱερῶ-
 γίας, ὅτι δοκεῖ φθίρειν τὸν οἶνον κρεσσινύμῶν. καὶ τὸ δὲ ἰὺ
 ἀποδῆ καὶ μέλι παρὶν ἀμπελον φαίλωμα. καὶ μέλι νῦν τῷ
 τε βαρβάρων οἱ μὴ πίνοντες οἶνον, μελίτιον πίνουσι, ὑπο-
 φαρμάσσοντες τὴν γλυκύτητα οἶνωδεσίζης καὶ αὐστηρίας.
 Ἐλλῆνες τε νηφάλια ταῦτα καὶ μελίποδα ἡύουσι, ὡς
 ἀνίπτερον φύσιν μάλιστα τὸ μέλιτος παρὰ τὸν οἶνον ἔχοντος.
 ὅτι ἡ ποδῶν νομίζουσι, καὶ κείνο σημεῖον οὐ μικρὸν ὅτι τὸ πολ-
 λῶν ἡμφορεῖν οὐσῶν παρ' αὐτοῖς, μίαι εἶναι μάλιστα ἀφα-
 βεβλημῶν τῶν οἶνου τοῖς χρυσοῖς ἀπείρησσαν, ὅσον αὐτῶν
 τῶν χροῖον ὁ κύριος τῆς χρυσοῦς. τὸ δὲ οὐ-
 τω χρυσοῦ

A Ipsi autem huic sermoni testimonium dicunt. sab-
 batum enim colentes, maxime ad bibendum & e-
 brietatem invicem sese invitant: aut si qua grauior
 res obstat, omnino quidem gustare merum in mo-
 re habent. Has fortasse aliquis esse coniecturas asserat.
 Sed alia sunt argumenta, quæ plane nostrâ demon-
 strent sententiam. Primum .n. arguit hoc pontifex
 maximus, qui festis dieb' mitratus ingreditur, hin-
 nuli pellem auro contactam indutus, tunicamq; ad
 talos pertinentem gestas, & cothurnos. multa autē
 tintinnabula dependent de veste, quæ inter ambu-
 landum strepitum edunt, ut & apud nos. Sonitibus
 autem nunc vtuntur in sacrificiis, & æratas dei nu-
 trices appellant, monstraturque in adversis sublimi-
 thyrsus expressus, & tympana, quæ sane nō alij deo,
 quam Baccho conveniunt. Porro autem mel sacri-
 ficiis non adhibent: quod esus admixtione vinum
 corrumpi videatur, eoq; libabatur & ebrietas para-
 batur antequam vitis exstitisset. & hodieq; barbari
 qui vino carent, mulsam bibunt, dulcedinem ra-
 dicibus austeris & vini saporem æmulantibus me-
 dicantes. ac Græci Nephalia, id est sobria, hæc & li-
 bationes melleas diis offerunt: quod vino maxime
 adversam naturam mel habeat. Bacchum vero à lu-
 dæis coli, id quoque argumento non leui est, quod
 inter multas pœnarum formas vna maxime odiosa
 est, qua vino interdicitur damnatis ad certum tem-
 pus, quod à iudice prescribitur. qui autem sic puni-
 tur

Λεῖπει τὰ λοιπὰ τῆς τετάρτου.

Defunt reliqua huius libri.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ

Ἐσθλημάτων Βιβλίον πέμπτον.

PLVTARCHI

Symposiacon, seu Conuiualium
disputationum, Liber quintus.

EPI τῷ τῆς ψυχῆς καὶ σώματος ἡδο-
 νῶν, ὡς Σόκρατε Σενεκίων, ἰὺ σὺ νῦν ἔχῃς
 γνώμην, ἐμοὶ γοῦν ἀδηλόν ὅστιν. - ἐ-
 πείη μάλα πολλὰ μεταξὺ, Οὐρεά τε
 σκίοντα, γάλασά τε ἡ χηῶσα πάλαι
 γε μὲν ἔδοκεις μὴ πάνυ ἡ συμφέρεσθαι μηδὲ ἐσθλαῖν τοῖς
 ὁδοῦ ἰδίον τῆ ψυχῆς τερπνὸν ὁδοῦ χροῖον ὁδοῦ ἀρετὸν ὁλωσ,
 ἀλλ' ἀπέχως τὰ σώματα πρὸς ἀκαλουῦσαν αὐτῶν οἰομῶν τοῖς
 ἐκείνου σινεπιμειδιᾶν πάσης, καὶ πάλιν αὐτῶν σινεπισκυ-
 θεσπάζειν, ὡς παρ' ἐκμαγεῖον ἢ κάτοπρον εἰκόνας καὶ εἰ-
 δωλα τῷ ἐν σαρκὶ γινόμενων ἀσθησῶν ἀναδεχομῶν.
 ἄλλοις τε γὰρ πολλοῖς ἀλίσκομαι ψύδεσι ὁ ἀφιλόκαλον
 πρὸς δόγματος, εἴτε τοῖς πότοις οἱ ἀσθεῖς καὶ χαρῆντες ἀ-
 ἡς μετὰ τὸ δεῖπνον ὅτι τοῖς λόγοις, ὡς παρ' ὁδοῦ τρε-
 πῆσας, φερόμῶν, καὶ ἀφ' ὁδοῦ λόγων ἀφραῖνοντες ἀλλήλους
 ὡν σώματα μετέστιν ὁδοῦ ἢ βραχὺ πρὸς ἀπασιν, ἰδίον πρὸς
 τῆ ψυχῆς, ἡμειῶν ἀπαθῆσαν ἀποκείσθαι μῦθου
 σι, καὶ τὰς ἡδονὰς μόνως εἶναι τῆς ψυχῆς, ἐκείνας δὲ ἀλλο-
 τείας, παρὰ τὸν χρῶντομῶν τὰ σώματα. ὡς παρ' ἰὺ αἰ
 τὰ βρέφη ψαμίξουσαι ἔσθαι μικρὰ μετέχουσι τῆς ἡδονῆς·
 ὅταν δὲ ἐκείνα κρεσσῶσι καὶ κριμῶσι παυσάμῶν κλα-
 θμυρισμὸν, τῶν καὶ καὶ εἰ αὐτὰς γινόμεναι, τὰ παρὰ
 φορεσῶσι καὶ ποτὰ λαμβάουσι καὶ ἀπολάουσι

Q Vis hoc tempore tuus, Soffi Se-
 necio, sit de voluptatibus animi
 & corporis sensus, mihi quidem
 ignotum est,
 - multi dirimunt quoniam nos
 Umbrosi montes, atque obstre-
 peri maris unda.

Olim sane mihi videbare non admodum ample-
 cti aut probare eorum sententiam, qui animo nul-
 lam peculiarem delectationem, nullum proprium
 gaudium, nihil quod pro se ipse expeteret concede-
 bant: sed eum simpliciter vitam corporis comitari,
 eiusque affectionibus vna vel gaudere vel mœrere
 censebant, ut pote qui instar materiæ formas in se
 admittentis rerum, aut in morem speculi simulacra
 eorum quæ carnis sensibus accidunt recipientis
 adfectus esset. Cuius illiberalis opinionis falsitas
 cum multis aliis detegitur argumentis, tum in con-
 uuiis urbani atque belli homines statim à cœna ad
 colloquium veluti secundas mensas se cōferentes,
 iisque invicem oblectantes, vnde ne tantillum qui-
 dem voluptatis in corpus redit, testantur suum esse
 peculiarem penum voluptatibus animi, propria-
 que ei voluptates, alias reliquas quæ corporis
 contagio percipiuntur. Sicut igitur nutrices, quæ
 cibum infantibus præbent, parum percipiunt volu-
 ptatis: saturatis autem iis & fletu misso dormire or-
 tis, ipse tum pro se commodo cibo potuq; fruuntur.